

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА ОТДЕЛ 06 „СПЕЦИАЛИЗИРАН“

На № 19807/2023г.,
по описа на СГП,
дата:2023г.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

Гр.София, 13.10.2023г.

Йордан Петров – прокурор при СГП, след като се запознах с материалите по пр.пр.№ 19807/2023г. на СГП и за да се произнеса

УСТАНОВИХ:

По хода на производството:

Настоящото производство е формирано като нов номер на 10.10.2023г. след разделяне на пр.№ 11162/2023г. на СГП, ДП № 257/2023г. на СО-СГП. Последното е била образувано с акт на СГП на 20.06.2023г. за това, че:

За времето от 29.05.2023г. до 09.06.2023г., в гр.София, лице, заемащо отговорно служебно положение (прокурор при СРП), нарушило служебните си задължения и/или превишило властта си, за да набави за себе си или за друго облага, или да причини другиму вреда, като от това могат да настъпят немаловажни последици – **престъпление по чл.282,ал.2 вр.ал.1 от НК.**

Предметът на пр.№ 11162/2023г. на СГП, ДП № 257/2023г. на СО-СГП, реално е изследвал поведението на различни прокурори при СРП във връзка с изпълнението на служебните им задължения по конкретно дело, а именно пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП (преминала в пр.№ 10969/2023г. на СГП, ДП № 269/2023г. на СО-СГП).

По пр.№ 11162/2023г. на СГП като наблюдаващ прокурор съм преценил, че са налице достатъчно доказателства за повдигане на обвинение по чл.282 от НК на един от наблюдаващите прокурори при СРП по пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП.

С оглед избягване на всевъзможни спекулации съм преценил, че следва да има изрично произнасяне дали е осъществено престъпление от всеки един прокурор, извършвал действия по досъдебното производство, докато е било наблюдавано от СРП – това е предметът на текущото производство. По този начин ще може да бъде извършен контрол за законосъобразност на настоящия акт, макар и не по съдебен ред.

Доколкото в хода на разследването по пр.№ 11162/2023г. на СГП, ДП № 257/2023г. на СО-СГП, са били извършени всички действия, необходими за разкриване на обективната истина, както и това, че няма нито пострадад, нито обвиняем (по новото производство), респ.не се налага предявяване на материалите по делото, е било разпоредено материалите по същото да се докладват директно на наблюдаващия прокурор за произнасяне с акт по същество.

Фактически положения:

На 14.05.2023г. тогавашният главен прокурор И. Гешев поканил в дома, където живеел в гр.София, членът на ВСС Й. Стоев, за да коментира с него желанието си да подаде оставка на 15.05.2023г. Главният прокурор И. Гешев записал с телефона си (айфон) разговора си с Й. Стоев без знанието и съгласието на последния. В този разговор И. Гешев заявил, че бил

получил заплашително писмо при връщането си в България на 13.05.2023г. като изразил съмнения, че писмото било изпратено от лицето П. Петров, познато в обществото като „Пепа Еврото“. Й. Стоев прочел писмото и казал, че това писмо не било писано от това лице.

Впоследствие докато записът бил във владение на И. Гешев, същият бил манипулиран, като били изрязани различни части от него, които не били в интерес на И. Г., сред които и описаната по-горе. Това било направено с цел никога да не заподозре, че главният прокурор има по-особени отношения с лицето П. Петров. Впоследствие манипулираният запис бил възпроизведен пред обществото от главния прокурор И. Гешев на негова пресконференция от 22.05.2023г.

Събрана е информация (чрез предоставяне на материали от друго дело на СГП), че между 15.05.2023г. и 29.05.2023г. главният прокурор И. Гешев разпоредил, че трябвало в СРП тайно да се образува дело срещу лицето П. Петров. Също така, че следва да се пусне съответна статия в медиите, която да послужи като основание за самосезиране.

На 29.05.2023г. около 07,50ч. прок.Невена Зартова, адм.ръководител на СРП, влязла в Съдебната палата в гр.София. Около 07,53ч. тя влязла в кабинета на тогавашния главен прокурор И. Гешев. Впоследствие около 10,00ч. на 29.05.2023г. началникът на кабинета на главния прокурор И. Гешев, г-жа Г. Ненкова, взела хард-диска, на който се съхранявали записите от охранителните камери, записващи пространството непосредствено пред кабинета на главния прокурор (видно от писмо на АГП). Тези записи се съхранявали от АГП, а не от ГДО.

Около 09,00ч. (видно от УИС), на 29.05.2023г. прок.Невена Зартова, осъзнавайки, че няма законен повод, респективно информация за извършено престъпление от компетентността на СРП, се самосезирала неясно за какво престъпление по медийна публикация от 28.05.2023г., представляваща снимки с коментар, като снимките може би са били публично известни от години. Не е ясно кой е разпечатал въпросната публикация и как същата се е озовала на бюрото на прок.Зартова.

На снимките се вижда г-н Борислав Сарафов (чиито външен вид е служебно известен на настоящия прокурор), който се ръкува с друго лице (непознато за наблюдаващия прокурор при СГП), посочено като П. Петров. Коментарът към снимката е *„Има ли прикрита проверка на КПКОНПИ срещу заместник-главния прокурор Борислав Сарафов“*. Не е ясно кога е направена снимката, при какви обстоятелства, от кого и т.н. Към статията е наличен коментар, че можело да се касае за неправомерно влияние и използване на прокуратурата в частни интереси с участието на П. Петров и магистрати.

Прок.Невена Зартова разпоредила устно посоченият материал да бъде заведен в СРП като бъде образувана нова преписка. Прок.Зартова разпоредила устно преписката да бъде разпределена на отдел „Специализиран“ в СРП, за който отдел отговаряла лично тя. Прок.Зартова устно разпоредила да бъде сформиран екип от наблюдаващи прокурори.

Била образувана пр.пр.№ 26636/2023г. на СРП, по която за наблюдаващ прокурор с протокол от 29.05.2023 г., в 09,12 ч. бил определен прок.Йордан Стоянов. С протокол за избор на допълнителен наблюдаващ прокурор, около 09,16 ч. за втори наблюдаващ прокурор бил определен прок.Иван Иванов. Впоследствие този избор бил анулиран, тъй като се оказало, че прок.Иванов бил излязъл в отпуск. С нов протокол за избор на допълнителен наблюдаващ прокурор, в 10,45 ч. бил избран друг втори наблюдаващ прокурор – прок.Валентин Видов.

Двамата наблюдаващи прокурори били извикани в кабинета на прок.Зартова, където последната им обяснила естеството на сигнала, както и че прокуратурата се е самосезирала. Прок.Зартова обяснила, че щял да дойде свидетел, след което трябвало да се извършат претърсвания и изземвания. Било коментирано какво следва да се извърши по делото.

Въз основа на посочения сигнал, съдържащ медийна публикация, без извършване на

каквито и да било проверовъчни действия, прок.Валентин Видов при СРП, осъзнавайки, че няма достатъчно данни за извършено престъпление от компетентността на СРП, незабавно образувал досъдебно производство, за това че:

1. За периода от началото на 2018 г. до настоящия момент (29.05.2023г.), в гр.София, са принудени различни лица да извършат, пропуснат или да претърпят нещо, противно на волята им, като е употребено заплашване – престъпление по чл.143,ал.1 от НК.

и за това, че

2. За периода от началото на 2018г. до настоящия момент (29.05.2023г.), в гр.София, без надлежно разрешително, което се изисква по закон, използвал специално техническо средство, предназначено за негласно събиране на информация – престъпление по чл.339а,ал.1 от НК.

Разследването било възложено на ГДБОП, а техният номер на делото бил ДП № 164/2023г. по описа на ГДБОП.

Около 14,00ч. на 29.05.2023г. прок.Йордан Стоянов при СРП поискал от ДАНС ползването на СРС в неотложни случаи (по чл.18 от ЗСРС) – без да е извършено нито едно процесуално-следствено действие към този момент. Било формално посочено, че делото се води за престъпление по чл.143,ал.1 от НК. Но пък се касаело за множество тежки умишлени престъпления срещу висшестоящи служители и магистрати, както за дестабилизиране и отслабване на властта в държавата.

Около 14.00 часа на същата дата, прокурор Невена Зартова отново уведомила прок. Видов, че в сградата на СРП щяла да дойде свидетелка, на която трябва да се проведе разпит (според показанията на св. Видов). Реално свидетелката била осигурена от прок.Зартова. Нито от ДАНС, нито от ГДБОП било искано да се установяват свидетели. Също така нито една от тези служби не са предоставяли информация за евентуални свидетели.

На 29.05.2023 г., около 16,30 часа прок.В.Видов се свързал по мобилния телефон със св.О. Христова ВПД, началник отдел 07 „Разследване“ при ГДБОП, като ѝ обяснил, че тя спешно трябва да отиде в сградата на Софийска районна прокуратура, за да вземе новообразувано досъдебно производство. След пристигането ѝ на място в СРП св. Христова се срещнала с прок. Видов, който ѝ обяснил, че след провеждане на разпит на свидетел, чието име не посочил, щяло да се пристъпи към действия по претърсване и изземване. По-късно прок.Видов щял да се обади на О. Христова, с оглед организиране на колегите ѝ от ГДБОП. Св.Христова се върнала в сградата на ГДБОП, където регистрирала даденото ѝ дело.

Първото процесуално-следствено действие по разследването било разпит на свидетеля Л. Павлова, проведен от прокурор Валентин Видов при СРП между 18,50ч. и 19,50ч. Свидетелката Павлова се явява бивша съпруга на П. Петров, с когото са били в крайно влошени отношения. В свидетелските показания на Павлова се сочи, че лицето П. Петров се срещало с различни магистрати като са посочени имената на Борислав Сарафов (който бил тогава заместник на главния прокурор Сотир Цацаров) и Емилия Русинова (която била тогава градският прокурор), на които П. Петров давал указания как да се решават дела (дали да се повдигнело обвинение, дали и кога да се прекратяло, какви действия да се извършват). Според твърденията на свидетелката Павлова, двамата магистрати му се отчитали като носели различни постановления, с или без подпис, протоколи за разпити на свидетели и др. За това Сарафов и Русинова получавали в брой възнаграждение, което вариало – 20 000, 30 000, 50 000 до 100 000лв. Също така П. Петров заснемал срещите си с магистратите. Заснемането ставало от паркирани в близост автомобили като не е посочено с какво средство е ставало заснемането. В показанията си св. Павлова посочила, че в заведението, където се срещали имало и охранителни камери. Записите от охранителните камери и снимките от срещите били съхранявани на различни носители на различни адреси (посочени са адреси).

Малко след разпита, на 29.05.2023г., прокурорът при СРП Валентин Видов дал официално разпореждане на ДАНС и ГДБОП да извършат ОИМ за адреси на лицата П. Петров и Р. Чакърян.

Незабавно по делото са били приложени докладни записки, в които е записано, че по придобита информация от ДАНС, можело на различни адреси да се намират предмети от значение за делото на СРП.

Междувременно била извършена организация за предстоящи претърсвания, като в сградата на ГДБОП била организирана работна среща, на която присъствали определените наблюдаващи прокурори – прок. Видов и прок. Стоянов, прок. Невена Зартова, прок. Борислав Георгиев (заместник на административния ръководител на СРП), представители на ГДБОП и ДАНС. Всички прокурори говорили на срещата и обяснявали за какво е делото, по кои текстове се работи, какво следва да се направи, кои адреси следва да бъдат претърсени.

Предвид приобщените от ДАНС докладни записки с информация за адреси, били извършени поредица от претърсвания и изземвания в хипотезата на неотложност, при което двамата наблюдаващи прокурори присъствали. При тези действия били иззети електронни устройства, като и към момента не е установена съдържащата се на тях информация.

В ранните часове на 30.05.2023г. прок. Невена Зартова разпоредила устно на служител на СРП да отиде в прокуратурата, за да бъдат определени още наблюдаващи прокурори по делото.

С протокол за избор на допълнителен наблюдаващ прокурор в 02,35 ч. на 30.05.2023г. за трети наблюдаващ прокурор бил определен прок. Георги Иванов, който незабавно отишъл в сградата на СРП, а след това и на мястото на претърсване и изземване.

С протокол от 30.05.2023 г. в 02,36 ч. прок. Сулев бил определен за четвърти наблюдаващ прокурор след проведен случаен избор, в който е участвал само той. Прок. Сулев не е отишъл да присъства на претърсване и изземване през нощта.

На 30.05.2023г. прок. Йордан Стоянов изготвил няколко искания до съда за одобряване на извършените претърсвания и изземвания.

Впоследствие прок. Йордан Стоянов внесъл искания за одобрения на претърсване и изземване, извършено на 31.05.2023г., както и поискал разрешение от съда за извършване на претърсване и изземване (последното оставено без уважение).

В последствие, във връзка с неуваженото искане, било отправено ново такова от прок. Борислав Георгиев, което друг състав на СРС уважил, видно от определение № 1817/03.06.2023г. по ч.н.д. № 7429/2023г. на СРС. При извършеното претърсване и изземване вещи и предмети от значение за делото не били намерени.

Направени са били и искания за претърсване и изземване с предварително разрешение на съд в условията на чл.161, ал.1 от НПК на три имота в Република Гърция, находящи се в град Солун, кв. Терми, село Неа Кардилиа и град Солун, ул.26 октомври, посочени от Л. Павлова в разпита и като свидетел на същата дата, че са били закупени от нея и П. Петров по време на брака им. Получено било разрешение за извършване на исканите процесуално – следствени действия, видно от Определение без номер от 31.05.2023г., постановено по ч.н.д. № 7228 от 31.05.2023г. На същата дата била изпратена ЕЗР до Република Гърция за извършване на посочените действия, данни за извършени процесуално – следствени действия на територията на Република Гърция в материалите постъпили в САП липсват.

На 30.05.2023г. прокурорът при СРП Константин Сулев (с първото си действие по разследването) отправил запитване до КПКОНПИ и ДАНС дали имат разработки за Борислав Сарафов и П. Петров.

Междувременно, на 30.05.2023г. в гр.София, Съдебната палата, около 08,33ч., началникът на кабинета на главния прокурор – г-жа Г.Ненкова, позвънила на прок.Ваня Стефанова (завеждащия отдел 01 „Специализиран“ при ВКП) и я попитала дали знаела нещо за някакви претърсвания. Прок.Стефанова отвърнала, че не знае. Около 08,41ч. Г.Ненкова отново позвънила на прок.Стефанова и ѝ казала, че главният прокурор Гешев бил казал да се обади на Даниела Димитрова, заместник на апелативния прокурор на САП и да ѝ каже пълен „съпорт“ (съдействие).

Около 08,46ч. прок.Стефанова позвънила на прок.Димитрова от САП и я попитала за какво става въпрос – за какво производство и по кои текстове се води. Прок.Димитрова ѝ казала, че се касае за производство на СРП, което се води по текстове по чл.143 и чл.339а от НК. Станало ясно, че делото трябвало да се вземе на специален надзор, но прок.Димитрова не била надзорната при САП.

На 30.05.2023г. била проведена среща в СРП с участието на прок.Зартова, наблюдаващите прокурори, директора на ГДБОП към онзи момент К. Стоянов и др. К. Стоянов бил поканен на срещата лично от прок.Зартова. Най-вече говорили прок.Зартова и прок.Сулев. Било разисквано какво се случва по делото като от ГДБОП трябвало да се включат активно в издирването на П. Петров.

Малко по-късно на 30.05.2023г., в гр.София, Съдебната палата, в кабинета на главния прокурор, между 10,00ч. и 11,00ч. била проведена среща между главния прокурор И. Гешев, заместниците му Даниела Машева и Красимира Филипова и завеждащия отдел 01 (Специализиран) при ВКП Ваня Стефанова, на която среща за кратко присъствал и прок.Христо Граматиков, който тогава изпълнявал функциите на заместник-главен прокурор вместо г-жа П. Цветанова (срещата се потвърждава както от показанията на прок. Граматиков, така и от тези на прок. Стефанова).

На тази среща било обсъдено и медийно оповестените тогава претърсвания във връзка с П. Петров. Прок.Граматиков попитал г-жа Ваня Стефанова по кой състав от Наказателния кодекс е била сезирана и работи СРП, защото информацията, която той имал от медиите била за състави от компетентността на СГП като изнудване и поръчителство за убийство. Прок.Стефанова му обяснила, че делото се води за извършено престъпление по чл. 143 от НК. След проведения кратък разговор, св. Граматиков напуснал срещата по искане на И. Гешев.

На тази среща главният прокурор И. Гешев казал, че прок.Невена Затова му била споделила, че „тоя човек“ (П. Петров) „докато не бъде задържан, тази прокуратура няма да се оправя“.

На срещата главният прокурор И. Гешев разпоредил устно на прок.Ваня Стефанова делото да бъде взето на специален надзор. Към този момент все още нямало съответно искане от страна на СРП. Тъй като по дадената на Ваня Стефанова информация делото не изглеждало да е от компетентността на отдел 01 при ВКП, тя уведомила прок.Спаска Кинчева при ВКП (която отговаряла на 02 отдел), че делото трябвало да бъде взето на специален надзор.

На 30.05.2023г., след 11,00ч. (видно от УИС), реално без каквито и да било мотиви, прок.Видов предложил на САП и ВКП делото да бъде взето на специален надзор. Делото било взето на специален надзор и от САП, и от ВКП. Междувременно прок.Даниела Димитрова била отишла в СРП, за да оказва помощ. Тя присъствала на среща с прок.Зартова и наблюдаващите прокурори като не е изяснено дали се касае за същата среща, на която са присъствали представителите на ГДБОП.

На 30.05.2023г. прок.Видов разпоредил лицето П. Петров да бъде обявен за ОДИ с мярка

„принудително довеждане“.

От своя страна, на 30.05.2023г., прок.Сулев поискал от СГС да одобри прилаганите до момента СРС и да ги продължи, което съдът отказал да направи.

В акта на СГС било изрично посочено, че описанието на обстоятелствата навежда на извършени престъпления от чужда компетентност. Прок.Сулев след като се запознал с акта на съда отново не предприел никакви действия да изпрати делото по компетентност на СГП. Не е ясно дали прок.Сулев е уведомил останалите наблюдаващи прокурори за акта на съда, както и дали те са се запознали самостоятелно с него.

При проведен повторен разпит на св.Павлова (също от прокурор Видов) на 30.05.2023г. за времето от 14,10 ч. до 14,30 ч. била дадена допълнителна информация, касаеща по твърдения на свидетелката ползван от лицето П. Петров адрес в Гърция.

На 30.05.2023г., прок. Константин Сулев при СРП (четвъртият наблюдаващ прокурор), със съответно постановление привлякъл в качеството на обвиняем лицето П. Петров за това, че:

1. За периода от началото на 2018г. до 30.05.2023г., в гр.София, ул.Шандор Петьофи №55, ресторант „Осемте джуджета“ и на други места, са били принудени различни лица да извършат, пропуснат или да претърпят нещо, противно на волята им, като е употребено за това заплашване – престъпление по чл.143,ал.1 от НК.

2. За периода от началото на 25.05.2018г. до 30.05.2023г., в гр.София, ул.Шандор Петьофи №55, ресторант „Осемте джуджета“, къща находяща се в гр.София, кв.Бояна, ул.Панорамен път №59, и на други места, без надлежно разрешително, което се изисква по закон, е използвал специално техническо средство, предназначено за негласно събиране на информация (звучо и видео запис), като са били записвани срещи на обвиняемия с различни български граждани, в това число и висши магистрати от ПРБ – престъпление по чл.339а,ал.1 от НК.

С постановление от 30.05.2023г. било постановено задържането за срок до 72ч. на обв.Петров.

Прок.Сулев не обсъдил с останалите наблюдаващи прокурори действията си.

На 30.05.2023г. прок.Георги Иванов дал указания на ГДБОП, сред които и да бъде разпитан като свидетел К. Христов.

По-късно на 30.05.2023г. К. Христов подал жалба в СДВР срещу главния прокурор И. Гешев и Л. Павлова. След това К. Христов оповестил, че на 31.05.2023г. ще даде пресконференция в БТА от 14,00ч., на която ще изнесе данните, които знае.

На 31.05.2023г. прок.Йордан Стоянов възложил на СДВР да предостави информация относно посещението на К. Христов при тях.

До този момент няма данни К. Христов да е бил търсен или пък да е бил обявяван за издирване.

На 31.05.2023г. преди 14,00ч. К. Христов бил призован да се яви за разпит в ГДБОП в 14,00ч., като той обяснил, че ще дава пресконференция в този час, но е на разположение след това. Той бил призован да се яви след 15,30ч. в ГДБОП.

По това време в ГДБОП настанала суматоха поради това, че имало разпореждане от СРП К. Христов да бъде задържан преди да даде интервю в БТА и не трябвало да бъде допускан в студиото. В СРП се изготвял акт, въз основа на който да бъде задържано лицето.

Между временно на 31.05.2023г., около 14,00ч. прок.Сулев разпоредил К. Христов да бъде обявен за ОДИ с мярка установяване на адрес. Било поискано и лицето да бъде отведено незабавно в СРП за разпит.

Постановлението било изпратено по факс на СДВР, като със служителя там комуникирали и от ГДБОП. Със служителя на СДВР св.А. Спасов се свързал служител на ГДБОП. Св.Спасов обяснил, че няма как свидетелят да бъде отведен незабавно в СРП, ако бъде установен, тъй като при установяване на адрес се връчвала призовка. За незабавно отвеждане следвало да има постановено принудително довеждане.

Няколко минути след това прок.Сулев издал второ постановление за обявяване на св.К. Христов за ОДИ, но този път с мярка „принудително довеждане“. В постановлението било отразено, че въпреки проведените ОИМ лицето не било установено. Постановлението било изпратено по факс на СДВР. Веднага лицето К. Христов било обявено за ОДИ с мярка „принудително довеждане“. Въвеждането за ОДИ е станало в 14,07ч.

Почти веднага след това св.Спасов получил обаждане от служител на ГДБОП, който му казал, че К. Христов бил забелязан в района на бул.Цариградско шосе в района на №49 и от СДВР да отидели да го вземат. Веднага бил изпратен екип на СДВР, но докато пътували към мястото, около 14,00ч. К. Христов бил задържан от служители на ГДБОП и принудително отведен в СРП около 14,30ч.

След като К. Христов бил отведен в СРП прок.Сулев изготвил постановление за свалянето му от ОДИ, тъй като вече нямало нужда от такова, защото лицето било отведено в СРП.

Малко след това на 31.05.2023г. от прок. Видов като свидетел бил разпитан К. Христов.

7

На 31.05.2023г. била изпратена ЕЗР, издадена от прок.Сулев, до Република Гърция, с която било поискано да бъдат извършени претърсвания и изземвания на три адреса на тяхна територия: Гр.Солун, кв.Терми, безименна улица, перпендикулярна на ул.Тзордано Бруно; Гр.с.Неа Кардия; Гр.Солун, ул.26-ти октомври №8. Имотите на всеки един от тези адреси били собственост на св.Л. Павлова.

На 31.05.2023г. прок.Георги Иванов разпитал свидетел с тайна самоличност, която заявила, че била виждала в ресторант „Осемте джуджета“ над 10 пъти Борислав Сарафов, който разговарял с П. Петров. Двамата си предавали някакви пликосе, в които сякаш имало документи. В ресторанта били идвали и Димитър Франтишек (по онова административен ръководител на СП), и Емилия Русинова (на която сякаш П. Петров бил помогнал да стане административен ръководител на СГП и с която си разменяли някакви бележки). Според свидетеля К. Христов бил близък на П. Петров, защото влизал в една стая с П. Петров и съпругата му и бил „момче за всичко“.

Свидетелят бил осигурен от прок.Невена Зартова.

На 31.05.2023г. прок.Видов указал писмено на ГДБОП да извършат проверка на конкретен интернет сайт за връзки към видеоклипове с порнографско съдържание, както и кой е осигурил достъпа до видеоклиповете и кои лица имат връзка с линковете.

На 01.06.2023г., за времето от 16,00ч. до 16,50ч., от прок.Сулев, бил разпитан свидетел с тайна самоличност, който споменава имена на още магистрати, които имали контакт с П. Петров (в това число и съдия от СГС, на която било оказвано влияние) и били зависими от него. Свидетелят твърди, че зависимостта се получавала след като повечето магистрати били заснемани в компрометиращи ситуации, най-вече сексуални актове, в които имала участие и Л.

Павлова (която обаче била заставяна да прави това). Този свидетел казва, че знаел от П. Петров, че К. Христов бил качил порно клипове с участието на Л. Павлова в интернет пространството. Секс-записите (с участието на Павлова) били създавани с участието на К.Христов чрез специална техника.

Свидетелят бил осигурен от прок.Невена Зартова. Прок.Сулев знаел предварително какво ще говори свидетеля, така както в първоначалния разпит (който остава засекретен) няма изнесено абсолютно нищо, освен, че свидетелят иска защита, за да даде показания.

На 01.06.2023г. Л. Павлова дала допълнителни показания пред прок.Видов.

Междувременно в ГДБОП получили разпореждането на СРП за проверка на компютърен сайт, при което служители на ГДБОП започнали да проверяват дали К. Христов има връзка с пускането в интернет пространството на порно клиповете с участие на Л. Павлова.

На 01.06.2023г., около 16,30ч., св.К. Христов се явил в ГДБОП с адвокат, където започнали да го разпитват като свидетел. След като започнал да дава показания срещу И. Гешев, около 17,0ч. прок.Сулев се обадил на водещия разпита разследващ полицай и ѝ казал, че качеството на К. Христов се сменя и ще му бъде повдигнато обвинение. Тя трябвало да отиде до СРП, за да вземе постановлението.

На 01.06.2023г., около 17,00ч., без да се консултира или уведоми останалите наблюдаващи прокурори, прок.Константин Сулев при СРП, със съответно постановление, привлякъл в качеството на обвиняем лицето К. Христов за това, че:

1. За периода от началото на 25.05.2018г. до 30.05.2023г., в гр.София, ул.Шандор Петъофи №55, ресторант „Осемте джуджета“, къща находяща се в гр.София, кв.Бояна, ул.Панорамен път №59, и на други места, без надлежно разрешително, което се изисква по закон, е използвал специално техническо средство, предназначено за негласно събиране на информация (звучо и видео запис), като са били записвани срещи на П. Петров с различни български граждани в това число и висши магистрати от ПРБ – престъпление по чл.339а,ал.1 от НК.

Спрямо обвиняемия била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер от 1000лв. Същата е била внесена.

Спрямо обвиняемия Христов била наложена мярка за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България“.

Малко по-късно на 01.06.2023г. разследващ полицай при ГДБОП М. Михайлова отишла в СГП, където прок.Сулев без каквито и да било обяснения ѝ връчил постановленията и ѝ казал да ги предави на К. Христов.

Постановлението било предявено незабавно на 01.06.2023г. на К. Христов, който изчакал с адвокатата си връщането на разследващия полицай. В обясненията си, в които говорел и за главния прокурор Гешев, К. Христов обяснил, че може да изнесе сериозна информация и иска защита.

За това бил уведомен прок.Сулев, който около 21,00-21,30ч. отишъл в сградата на ГДБОП. Прок.Сулев обяснил на К. Христов, че защита можела да бъде осигурена само на свидетел, а той вече бил обвиняем. Освен това (Сулев) трябвало да бъде сигурен, че това, което К. говори не било общи приказки, а било подпльтено с допълнителни неща, за да бъде проверено. На следващия ден К. трябвало да отиде при прок.Сулев в СРП, за да му изложи доказателства за твърденията си. Прок.Сулев обяснил, че качеството по делото на едно лице можело да се смени и обвинението можело да бъде свалено. Дал пример със себе си, че и той бил обвиняем, но в момента пак бил прокурор. Като отидел на другия ден К. при него щяло да се види.

Същевременно вечерта на 01.06.2023г. пок.Невена Зартова се свързала с директора на ГДБОП К. Стоянов и поискала от него К. Христов да бъде задържан. К.Стоянов отговорил, че щял да провери какъв статус има лицето и дали има основание за задържане. След това К.Стоянов се обадил на О. Христова, която му обяснила, че К. Христов бил обвиняем по делото и му била взета мярка за неотклонение парична гаранция. Дватамата преценили, че при това положение няма как лицето да бъде задържано за 24ч. по същото производство. К. Стоянов провел втори разговор с прок.Зартова и ѝ обяснил посочените обстоятелства. Прок.Зартова казала, че те (от СРП) щели да му повдигат обвинение на следващия ден по друг член от НК, поради което от ГДБОП да го задържали за 24ч. К. Стоянов обяснил, че това не е правилно.

На 01.06.2023г. прокурорът при СРП Георги Иванов издал ЕЗА по отношение на обв.П. Петров. Обвиняемият бил обявен и за ОДИ, а от страна на ВКП и за международно издирване.

На 02.06.2023г. прок.Видов при СРП разпитал като свидетел лицето Д. Спасов Спасов, който преди време бил съсобственик на „Делта гард“. Той обяснил, че през 2020г. фирмата му била наета от П. Петров да осъществява охрана на заведение „Осемте джуджета“ в гр.София. Поради това той минавал от време на време през заведението, където пиел кафе и обядвал. Поради това ставал свидетел как Борислав Сарафов, Илияна Кирилова (настоящ административен ръководител на СГП), Емил Петров (брат на П. Петров и настоящ заместник на апелативния прокурор на САП) и други магистрати, често посещавали заведението. П. Петров инструктирал магистратите, а те мълчали и кимали. Магистратите идвали с документи с печат на прокуратурата, с които запознавали П. Петров. Спасов никога не ставал свидетел на естеството на разговора. Разговорите се провеждали в дъното на заведението, но Спасов виждал какво се случва. Според Спасов, К. Христов бил най-довереният човек на П. Петров и сякаш той отговарял за видео-наблюдението в заведението.

Свидетелят бил осигурен от прок.Невена Зартова.

Междувременно в СГП постъпил сигнал от ВСС за възможни нередности по пр.№ 26636/2023г. на СРП. била образувана пр.№ 10692/2023г. на СГП, която била заведена като инстанционна. Тази инстанционна преписка на СГП с № 10692/2023г., на друг прокурор, впоследствие била погълната от пр.№ 10969/2023г. на СГП, по отделени материали от която пък е започнало настоящето дело.

С писмо от 02.06.2023г. по пр.№ 10692/2023г. на СГП, постъпило в СРП сутринта на 05.06.2023г., били изискани материалите по делото.

Прок.Зартова разбрала за изискването на делото от страна на СГП. Тя веднага отишла при главния прокурор И. Гешев в кабинета му в Съдебната палата и го уведомила за това. Целта била делото да не стига до компетентната прокуратура СГП. Изпращайки прок.Зартова, главният прокурор И. Гешев видял заместника си прок.П. Цветанова, която отивала на оперативка в кабинета му. Той наредил на прок.Цветанова незабавно да каже на прок.Емил Иванов от ВКП, при когото делото било на специален надзор, да изиска по факс делото, за да се запознаел с него.

От предверието към кабинета на главния прокурор Прок.Цветанова се обадила на прок.Спаска Кинчева, която отговаряла за 02 отдел (Досъдебен) при ВКП и я уведомила за желанието на главния прокурор И. Гешев. След това прок.Цветанова влязла в кабинета на И. Гешев. Той я попитал дали била свършила това, което ѝ е разпоредил, а прок.Цветанова отговорила, че била казала на прок.Кинчева. Главният прокурор И. Гешев се развикал и казал, че е искал прок.Цветанова да се обади лично на Емил Иванов, а не на прок.Кинчева. Накарал я да излезе обратно и да не се връща, докато не се свържела с прок.Емил Иванов. И. Гешев разпоредил на Г. Ненкова и тя намерила телефона на прок.Иванов. Прок.Цветанова му звъннала, но той вече бе уведомен за искането на главния прокурор от прок.Кинчева.

Малко по-късно на същата дата 05.06.2023г. постъпило писмо от прок.Емил Иванов при ВКП, с което се изисквали материалите по делото, тъй като същото било взето на специален надзор. Материалите по делото били изпратени на ВКП, вместо на СГП, от прокурор Георги Иванов.

Когато материалите по делото постъпили във 02 отдел на ВКП, прокурорите там веднага установили, че делото не е от компетентността на СРП. Те изпратили делото на 01 отдел Специализиран“ при ВКП, тъй като се касаело за евентуално извършени от магистрати престъпления.

Между 05.06.2023г. и 09.06.2023г. прок.Цветанова провела разговори в кабинета си в Съдебната палата с прок.Зартова, при което я попитала защо не ѝ било съобщено, че делото било изискано и от СГП и защо не било изпратено там. Прок.Зартова отвърнала, че делото не било изпратено на СГП, защото по него имало твърдения за евентуално извършени престъпления от членове на ръководството на СГП, а за останалото си мислела, че прок.Цветанова знаела.

На 09.06.2023г. прок.Невена Зартова казала на прок.Сулев да изпрати делото по компетентност на СГП и на ВКС.

На 09.06.2023г. копия на материалите по делото били изпратени на СГП (реално без описани обстоятелства и мотиви), но по компетентност (а не за служебен контрол каквото искане вече имало) като единственият мотив бил, че са налице предпоставките на чл.194,ал.1,т.2 от НПК. Копията на материалите по пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП, постъпили в СГП на 12.06.2023г. като на 13.06.2023г. след проведен случаен избор случаят е разпределен на настоящия прокурор (който на 14.06.2023г. е бил в отпуск). Била образувана пр.№ 10969/2023г. на СГП.

Също на 09.06.2023г. копия на материалите по делото били изпратени и на ВКС (с идентичен постен и немотивиран акт). Всички секретни материали и ВД по делото били изпратени целенасочено на ВКС, а не на СГП. Понастоящем същите са изпратени от ВКС на СГП по искане на наблюдащия прокурор.

По този начин и по своя собствена инициатива СРП е прехвърлила случая на други органи на съдебната власт.

Впоследствие оригиналите на материалите по делото били изпратени от ВКП на СГП по пр.№ 10969/2023г. на СГП.

На 26.06.2023г. материалите по пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП били приети по компетентност от СГП (със собствено постановление), при което било посочено за какви престъпления продължава досъдебното производство.

След този момент са били положени (значителни) усилия за събиране на всички материали по делото в СГП (вкл., оригинали на материали по делото, ВД и секретни документи), за да се прецени законосъобразността на действията на прокурорите при СРП въз основа на всички обстоятелства.

С постановление от 10.08.2023г. на настоящия наблюдаващ прокурор по пр.№ 10969/2023г. на СГП като незаконни били отменени повдигнатите обвинения на лицата П. Петров и К. Христов, постановеното задържане за до 72ч. на лицето П. Петров, мярката за процесуална принуда спрямо лицето К. Христов, както и била оттеглена издадената ЕЗА по отношение на П. Петров. С постановление от 31.08.2023г. на САП актът на СГП бил изцяло потвърден.

По доказателствата:

По делото са приобщени заверени копия на цялото дело (към момента на приемането му

по компетентност от СГП), в това число и на наблюдателните материали, по пр.№ 26636/2023г. на СРП, ДП № 164/2023г. на ГДБОП, преминало в пр.№ 10969/2023г. на СГП.

Приложени са и секретни документи, в частност исканията на СРП за използване на специални разузнавателни средства, както и акта на СГС по случая.

Изискани и приложени са различни справки и документи.

По делото са проведени разпити в качеството на свидетели на всички замесени със случая прокурори при СРП (в това число и съответните членове на ръководството на СРП). Разпитани са служители при СРП. Разпитана е прок. Даниела Димитрова при САП. Разпитани са прокурори при ВКП. Разпитан е И. Гешев – бивш главен прокурор на РБ. Разпитани са служители на ГДБОП и СДВР. Разпитан е министърът на вътрешните работи К. Стоянов. Разпитан е К. Христов и адвокатът му М. Караджова.

Приобщени по досъдебното производство са разпити на лицата А. Симеонова, Е. Симеонов и С. Стамов от друго дело (пр.24022/2022г. на СГП), които изнасят информация за наличие на тясна връзка между И. Гешев, Невена Зартова и Л. Павлова, както и за интервю на Л. Павлова пред АКФ, по поръчка, което е в защита на И. Гешев.

Приобщени са разпитите на лицата Й. Стоев (член на ВСС) и Илиана Кирилова (административен ръководител на СГП) от друго дело (пр.№ 10263/2023г. на СГП).

Приложени са разпити на свидетел (със сериозна доказателствена стойност) по друго производство на СГП, което обаче не се наблюдава от текущия прокурор, поради което е налице следствена тайна и не следва да бъдат коментирани в пълнота и по начина, който заслужават.

От пр.№ 10263/2023г. на СГП са приобщени заверени копия на експертна справка и заключение на техническа експертиза, касаещи запис (копие на който също е приобщен), предоставен доброволно от И. Гешев, съдържащ запис на разговор между И. Гешев и членът на ВСС Й. Стоев.

Изложената по-горе фактическа обстановка се потвърждава от събраните доказателства и цялостния им анализ и оценка. Изложените обстоятелства, възприети като факти, ще бъдат разгледани хронологично.

Като цяло за действията на наблюдаващите прокурори при СРП са налице съответните техни актове. От копията на материалите по пр.№ 26636/2023г. на СРП е видно как се е развило официално досъдебното производство, както и какви доказателства са били налични към всеки един момент.

За предшестващите акцията от 29.05.2023г. обстоятелства, а именно срещата на И. Гешев и Й. Стоев, записването на разговора им, манипулацията на записа и т.н. са налице следните доказателства:

За това, че на 14.05.2023г. в гр.София, се е състояла среща между Й. Стоев и И. Гешев свидетелстват и двамата. Между впрочем за това са налице и многобройни медийни отразявания, като случаят е коментиран и във ВСС, поради което може да се заключи, че се касае за ноторно известен факт. Показанията на Й. Стоев се кредитират изцяло, доколкото в тях липсва вътрешни противоречия, житейски логични са и освен това напълно кореспондират с останалия доказателствен материал.

Й. Стоев посочва, че е отишъл на среща с И. Гешев в дома му по изрична покана на последния, за да коментират оставката му. В тази връзка Й. Стоев е предал пълна разпечатка на комуникацията му с И. Гешев, от която е видно, че поканата е от Гешев, както и какво точно ще се коментира, а именно оставката.

Наличен е запис на по-голямата част от разговора, който е предаден лично от И. Гешев по друга преписка на СГП, но е приобщен и по настоящето дело. Този запис бе възпроизведен от И. Гешев публично на негова пресконференция от 22.05.2023г. (всъщност малко след като И.

Гешев се яви в СГП пред текущия наблюдаващ прокурор за снемане на сведения, когато предаде записа).

Относно създаването на записа техническата експертиза категорично установява, че е направен с мобилен телефон „Apple iPhone“. Съгласно показанията на Й. Стоев той не разполага с такъв, а и когато е отишъл при главния прокурор Гешев, си е бил оставил телефона в колата, тъй като е прието при главен прокурор да не се ходи с телефон (това е обичайна практика, особено когато се влиза в кабинета на главния прокурор, където се минава на скенер). Й. Стоев същевременно заявява, че по време на разговора им, до главния прокурор И. Гешев е имало мобилен апарат, отговарящ на описанието на айфон. В показанията си И. Гешев потвърждава, че разполага с айфон като уточнява, че постоянно си сменял телефоните.

СГП приема, че мобилният телефон, с който е бил направен записа е бил на главния прокурор И. Гешев. Освен показанията на Й. Стоев, които изключват той да е направил записа и потвърждението на И. Гешев, че разполага с айфон, са налице и други неща в потвърждение на тази теза.

Изключително важно е да се отбележи, че преди предоставянето на записа на прокуратурата и възпроизвеждането му пред медиите на 22.05.2023г., запис на разговора на И. Гешев с Й. Стоев е бил възпроизведен пред висши магистрати в кабинета на главния прокурор на дата 15.05.2023г. Събрани са доказателства (разпити на П. Цветанова, Илиана Кирилова и Ваня Стефанова), които се кредитират изцяло от СГП, че възпроизведеният на тази среща запис от И. Гешев е бил значително по-продължителен от предадения след седмица на прокуратурата и възпроизведен пред медиите. Отбелязва се, че за създаването на записа и за манипулирането му се води отделно досъдебно производство, по което са били разпитани повече лица, но са били приобщени само показанията на свидетелите, които си спомнят конкретни обстоятелства и са относими към настоящето дело.

На срещата на 15.05.2023г. И. Гешев е възпроизвел записа от телефон, отговарящ на описанието на телефона, дадено от Й. Стоев. Именно И. Гешев е боравел с телефона – всички свидетелски показания са в тази насока, което означава, че телефонът е бил негов.

На по-дългия запис е имало част, в която И. Гешев е изказал съмнения, че лицето П. Петров (познат в обществото като Пепи Еврото) му е изпратил заплашително писмо. Имало и други изрязани части, които обаче не са от значение за настоящия казус.

Техническа експертиза установява къде точно има изрязани части от записа. Може би най-съществената такава част е в 5 минути и 55 секунди. След този момент записът продължава с думи на Й. Стоев (смислово коренно различни от говореното до 5 минути и 55 секунди), които включват и „Това не го е писал. Нали знаеш стила.“. След това И. Гешев казва „Негов е, негов е. Негов е стила“. После Й. Стоев казва „Мисля, че не“, а Гешев продължава „Негов е, той така пише“. Видно е, че точно тук е коментирано писмото, което И. Гешев твърди, че е получил, както и че е говорено за съмненията на И. Гешев спрямо П. Петров. Липсва обаче частта от записа за кое лице точно се говори. Й. Стоев обаче заявява, че се касае за П. Петров, а това се потвърждава и от показанията на Илиана Кирилова, Ваня Стефанова и П. Цветанова.

Същевременно са били изискани записите от камерите за видеонаблюдение, снимащи входа към кабинета на главния прокурор. От същите е видно кога точно всяко едно лице отива на срещата при главния прокурор, както и кога си тръгват участниците. По този начин се установява кога е започнала срещата и кога е завършила. Установява се, че срещата е продължила около 50 минути. Същевременно всички свидетели заявяват, че по време на срещата е бил възпроизведен запис на разговора на И. Гешев с Й. Стоев – буквално веднага след влизането на лицата. Записът най-много да е бил спиран за не повече от минута при напускането на срещата от Борислав Сарафов. След края на записа И. Гешев е възпроизвел още три кратки записа, общо за не повече от пет минути (с Борислав Сарафов, който запис също изтече в медиите, както и с две политически лица). След това е било потеглено за пресконференцията на главния прокурор на 15.05.2023г., на която той е скъсал оставката си.

Изложеното показва, че записът е бил с продължителност от около 45 минути. Това кореспондира с показанията на свидетелите и техническата експертиза. За сравнение предоставеният „орязан“ запис е с продължителност около 35 минути. Ето защо по друг обективен начин се потвърждават показанията на висши магистрати.

Видно е, че докато записът е бил във владение на И. Гешев от него са били изрязани части. Впоследствие И. Гешев е представил манипулирания запис на прокуратурата и го е възпроизвел пред медиите. Единствената логическа връзка е, че манипулацията е извършена от И. Гешев или поне въз основа на негово нареждане.

Следва да се отбележи, че И. Гешев като свидетел отрича както да е създавал записа, така и да го е манипулирал. Това очевидно не отговаря на истината и на събраните доказателства. Показанията на И. Гешев не се кредитират в тази им част (а между впрочем и почти изцяло) като недостоверни. Единственото достоверно в показанията на И. Гешев в тази им част е това, че той също споменава, че разговорът е бил по-дълъг от записа (с продължителност 35 минути) и е възможно от него да липсват части, но за това трябвало да бъдат питани Й. Стоев и Б. Борисов.

По-нататък хронологично – събрани са доказателства, че между 15.05.2023г. и 29.05.2023г. главният прокурор И. Гешев разпоредил, че трябвало в СРП тайно да се образува дело срещу лицето П. Петров. Също така, че следва да се пусне съответна статия в медиите, която да послужи като основание за самосезиране. Доколкото за тези обстоятелства и за евентуално извършено престъпление се води отделно досъдебно производство няма как да бъдат коментирани допълнително посочените доказателства. Може да бъде отбелязано обаче, че случилите се преди това и след това неща се синхронизират с доказателствата, което ги прави достоверни.

За обстоятелството, че на 29.05.2023г., малко преди 08,00ч., прок.Невена Зартова е посетила кабинета на И. Гешев, са налични записи от камерите за видеонаблюдение в Съдебната палата, както и справка на КПКОНПИ с резултати от ОИМ. Самата прок.Зартова, а и И. Гешев не отричат подобна среща. Отрича се обаче да са коментирали бъдещата акция срещу П. Петров и въобще самосезирането на СРП и образуването на делото. Фактът е, че малко след срещата си с главния прокурор Гешев Невена Зартова самосезира СРП.

По делото са налични материалите, въз основа на които СРП в лицето на прок.Зартова се е самосезирала. От нейните показания, от показанията на служителите в СРП Христина Ботева и Дияна Колева, както и от отразяванията в УИС, се установява, че самосезирането е от прок.Невена Зартова. Именно прок.Зартова е разпоредила устно да се даде входящ номер на материалите, респективно да се заведе преписка в СРП, както и тази преписка да бъде разпределена на отдел „Специализиран“ при СРП, за който отдел отговаряла само прок.Зартова. Може да се отбележи, че показанията на прок.Зартова в тази насока са уклончиви и избягват директен отговор, но в крайна сметка установяват това, което е необходимо.

Прави впечатление начина на самосезиране – без каквато и да било мотивировка или писмен акт. Впоследствие отново без писмен акт и без мотиви случаят е разпределен по устни указания на отдела, за който отговаря лично прок.Зартова.

По-нататък се установява, че прок.Зартова устно е разпоредила и да бъде определен екип от наблюдаващи прокурори. От протоколите за случайно разпределение е видно, че първият наблюдаващ прокурор е определен в 09,12ч., а вторият е определен в 09,16ч. Този избор е заличен поради отпуск на избрания прокурор, поради което реално е бил проведен втори избор за втори наблюдаващ прокурор в 10,45ч. Това обаче не променя факта, че разпореждането за сформирание на екип е било дадено незабавно и изначално. Тук е мястото да се отбележи, че обикновено екип се иска от титулярния наблюдаващ прокурор с изричен писмен акт, което в

случая не е било налице. Липсва и изричен писмен мотивиран акт на самата прок.Зартова, която да обясни кое е налагало незабавното сформирание на екип.

За това, че след момента на завеждане на преписката е била проведена среща между наблюдаващите прокурори и прок.Зартова са налице показанията на прок.Йордан Стоянов и прок.Валентин Видов. Показанията на прок.Зартова в тази насока отново са уклончиви и не дават конкретен отговор. Единствено се споменава, че не е указано на прокурорите как да процедират.

И двамата наблюдаващи прокурори посочват, че прок.Зартова е съдействала за довеждането на първия (и основен) свидетел по делото – Л. Павлова. Прок.Зартова отрича това. Прокуратурата кредитира показанията на прок.Стоянов и прок.Видов, тъй като същите в цялост са достоверни, житейски логични са, а в тази им част кореспондират с останалия доказателствен материал. В тази връзка може да се отбележи, че се касае за самосезиране, а не за жалба до прокуратурата. Ето защо и не е ясно кое лице въобще може да бъде разпитано във връзка със случая. Поради това е със съществено значение как започват да се появяват свидетелите. В случая и двамата наблюдаващи прокурори към онзи момент заявяват, че не са имали никаква допълнителна информация. Това е достоверно, доколкото прокурорите тепърва са се запознавали с материалите по преписката и не е ясно кои ще са те. Т.е. ясно е, че наблюдаващите прокурори тепърва ще се запознават със случая. Не така обаче стои положението с прок.Зартова. Именно тя се е самосезирала и респ.е имала изначална идея какво следва да се извърши. Това кореспондира с посещението на прок.Зартова при главния прокурор, непосредствено преди самосезирането. Следва да се спомене и че нито ДАНС, нито ГДБОП са установявали или посочвали свидетели по делото (видно от свидетелските показания на служителите, съответните справки, това, че всички първоначални разпити са проведени от прокурори, както и от писмените указания на прокуратурата, от които е видно, че за всяко действие на ГДБОП или ДАНС са били давани изрични указания). Същевременно, както ще стане ясно по-нататък прок.Зартова е била ангажирана значително повече от обичайното с конкретното досъдебно производство, което предполага нейно знание за хода му. Житейски логично е в случая именно прок.Зартова да е имала повече информация от наблюдаващите прокурори, поради което и нейните показания се приемат за недостоверни в тази им част (а и почти всяка част). Ето защо ССП приема, че прок.Зартова е осигурила явяването на свидетеля Л. Павлова (а както ще стане ясно и на останалите свидетели по делото).

Относно разпореждането за незабавно и неотложно използване на СРС е налице съответен акт на прокуратурата. Прави впечатление липсата на извършени до момента действия, както и описанието в мотивите на акта на ССП на признаци на извършени престъпления от чужда компетентност.

От показанията на св.О. Христова (началник отдел в ГДБОП) се установява, че прок.Видов ѝ се е обадил около 16,30ч., за да я уведоми, че ще има акция по-късно през денонощието, трябвало да се извършват претърсвания и изземвания, поради което следва да се осигурят служители. Самият прок.Видов казва, че е установил контакт с ГДБОП едва след като е разпитал св.Л. Павлова, но в тази част показанията му не са достоверни. Такива обаче са тези на св.О. Христова. Очевидно е, че ако ГДБОП бъдат уведомени за акция едва след 20,00ч. (разпитът на св.Павлова е приключил в 19,50ч.), служителите вече ще са се прибрали и няма как да бъдат осигурени бързо за спешни действия. Ето защо е житейски логично предупреждаването на ГДБОП да се случи предварително.

Тук прави впечатление това, че към момента, когато прок.Видов е съобщил на ГДБОП за предстоящата акция, не са били извършвани никакви съществени действия по разследването и в частност дори не е била разпитана свидетелката Л. Павлова. Въпреки това е било съобщено, че

ще се наложи извършването на множество претърсвания и изземвания. Това означава единствено, че е било ясно предварително какво ще говори свидетелката. В този смисъл показанията на прок.Видов не са достоверни в тази и им част, както не са и тези на прок.Зартова. Доколкото се приема, че прок.Зартова е осигурила свидетеля, то е очевидно, че поне тя е знаела какво ще говори същият.

Какво точно съобщава св.Л. Павлова е видно от протокола ѝ за разпит. Прави впечатление липсата на уточняващи и контролни въпроси от страна на разпитващия прокурор.

За проведената след това среща в ГДБОП като цяло не се спори. По-спорен момент е този кой каква роля е имал при срещата и доколко е бил наясно с материалите по делото. Доказателствата сочат, че както наблюдаващите прокурори, така и поне прок.Зартова от ръководството на СРП са били запознати с делото. В тази насока са налице показанията на различни служители на ГДБОП, както и на прок.Стоянов и прок.Видов. Показанията на прок.Зартова в насока, че е стояла по-настрани и не се е интересувала какво се случва, се приемат за недостоверни. Самото наличие на административния ръководител на срещата, както и в непосредствена близост до мястото на извършване на претърсвания и изземвания предполагат значителна ангажираност и заинтересованост от развитието на производството. Същевременно са налице доказателства, че прок.Зартова също е говорела и е дала разяснения на оперативната среща (например показанията на настоящия министър на вътрешните работи). Освен това, както стана ясно, тя е била наясно с материалите по делото, които към този момент са се състояли от статията в медиите и показанията на св.Л. Павлова.

За извършените претърсвания и изземвания са налице съответни протоколи. Такива са налице и за исканията за одобрение на извършените процесуално-следствени действия.

15

За първото действие по разследването на прок.Сулев е налице съответния му акт, с който изисква информация дали са налице разработки срещу Борислав Сарафов и П. Петров.

За срещата в СРП на 30.05.2023г. са налице различни свидетелски показания (наблюдаващите прокурори, прок.Зартова, прок.Б.Георгиев, министър К. Стоянов). Реално никой свидетел не отрича провеждането на срещата. Спорният момент е кой каква роля е имал в случая. К. Стоянов посочва, че прок.Зартова го е поканила на срещата и че тя е вземала дейно участие в нея. Показанията на този свидетел се кредитират изцяло – същите са последователни, житейски логично, кореспондират с останалия доказателствен материал. Прок.Зартова твърди, че е стояла настрани при срещите, което се приема от СРП като недостоверно. Както ще стана ясно прок.Зартова е имала значителна ангажираност с това производство, което не предполага безучастно присъствие на провеждани срещи. Самото отправяне на покана към ръководител на друга структура говори за инициатива.

Следващият момент са обстоятелствата около сутринта на 30.05.2023г. за оказването на съдействие от страна на ВКП спрямо САП, както и за проведената малко по-късно среща в кабинета на главния прокурор.

За първия момент са налице показанията на прок.Ваня Стефанова, които са подкрепени от показанията от нея телефонни обаждания (инкорпорирани в протокола за разпит) от страна на Г. Ненкова, която ѝ предала желанието на главния прокурор. Показанията на свидетеля се приемат за достоверни. Не са такива обаче показанията на прок.Даниела Димитрова при САП. Тя заявява, че едва ли не по случайност е отишла в СРП, за да разбере повече за делото. Там ѝ станало ясно, че наблюдаващият прокурор искал делото да бъде взето на специален надзор и тя взела на ръка постановлението. Това е житейски нелогично. Тези „съвпадения“, визирани от

прок.Димитрова, очевидно не са случайни, видно от показанията на прок.Стефанова (в това число и за последващата среща при главния прокурор, на която той е разпоредил делото да бъде взето на специален надзор). Прок.Стефанова обяснява, че още в началото на работния ден на 30.05.2023г. прок.Димитрова е била наясно, че делото ще бъде взето на специален надзор. Това се извежда от запитването на прок.Стефанова кой е надзорния прокурор при САП.

За срещата при главния прокурор са налице показанията на Ваня Стефанова и на прок.Граматикив. Същите се приемат за достоверни, тъй като са житейски логични и кореспондират с останалия доказателствен материал. Обръща се внимание на това, че когато прок.Граматикив е заявил, че му прави впечатление, че делото не е за СРП, главният прокурор И. Гешев веднага му е казал да напусне кабинета му. Прок.Стефанова изчерпателно обяснява как главният прокурор е дал устно разпореждане делото да бъде взето на специален надзор. Това обяснява фактът на вземането на такъв надзор на делото без каквато и да било мотивировка в искането на СРП. Прави впечатление и това, че се коментира вземането на делото на специален надзор часове преди СРП да отправи съответно искане. Това, прибавено към бланкетното и немотивирано искане, означава, че прокурорът при СРП едва ли е действал самостоятелно. А това повишава достоверността на показанията на прок.Ваня Стефанова, тъй като дават логично обяснение на иначе неясни обстоятелства във връзка с развитието на производството.

Следва да се отбележи, че показанията на И. Гешев относно посочените в предходните два абзаца обстоятелства са недостоверни – той отрича да е давал каквито и да било устни указания. Освен, че противоречат на останалия доказателствен материал и на житейската логика на случилото се в хода на производството, показанията на И. Гешев са изключително постни относно важните обстоятелства и зададените му въпроси, но за сметка на това (при почти всеки въпрос) обширно разглеждат и дават отрицателна оценка на действията на СРП по различни казуси, свързани с него или на ръководството ѝ. А избягването на отговор и насочването на вниманието в друга насока са показател за манипулация, а от там и за недостоверност на показанията.

В насока достоверност на показанията на свидетеля Ваня Стефанова е и това, че за предходни или последващи обстоятелства показанията на И. Гешев също са недостоверни, но пък достоверни се явяват показанията на други прокурори (например П. Цветанова). Може да бъде отбелязано, че и Ваня Стефанова и П. Цветанова са били част (а Ваня Стефанова още е) от висшето ръководство на прокуратурата и са били поставени на постове им със съгласието на И. Гешев. Ето защо няма как да се приеме, че двете са в конфликт с него и поради това изнасят неща, които не са в негова полза – точно за обратното би могло да има съмнения.

За действията на наблюдаващите прокурори при СРП на 30 и на 31.05.2023г. са налице съответни актове, от които се извежда основната рамка на фактическите положения.

На датата 30.05.2023г. по-особен момент е този на повдигането на обвинение на П. Петров от прок.Сулев. Доказателствата (показанията на останалите наблюдаващи прокурори, на Невена Зартова и на И. Гешев) сочат, че за това действие прок.Сулев е действал самостоятелно като нито се е съветвал с друг, нито му е било оказвано влияние.

На дата 31.05.2023г. по-особен момент е принудителното отвеждане в СРП на К. Христов. Повече яснота за обстоятелствата в тази връзка дават показанията на служителя на СДВР св.Спасов, който отговарял за ОДИ. Тези показания кореспондират с книгата по делото, житейски логични са и реално няма доказателствен материал, който да им противоречи или да ги оборва, поради което се кредитират изцяло. Показанията на свидетеля се подкрепят индиректно от показанията на служителите на ГДБОП, които са извършили задържането на К. Христов и са го отвели в СРП, които са в насока, че към момента на задържането те не са разполагали с писмен акт. Това потвърждава, че всичко е било организирано изключително бързи и по спешност от страна на прок.Сулев от СРП.

За особеностите около принудителното отвеждане на К. Христов изключителна яснота дават показанията на настоящия министър на вътрешните работи К. Стоянов. Той е чул служителите му към онзи момент да говорят как от СРП било разпоредено да не се допуска К. Христов да дава интервю. Всичко било по спешност, а от СРП в момента изготвяли съответен акт. Изложеното кореспондира изцяло с показанията на св. Спасов и същевременно изяснява по житейски логичен начин хронологията на събитията.

Друг интересен момент на 31.05.2023г. е това, че също от прок. Сулев е била изготвена ЕЗР до Република Гърция, с която е поискано да бъдат претърсени адреси, които са били собственост на Л. Павлова, а не на П. Петров.

На 31.05.2023г. е бил разпитан свидетел с тайна самоличност. Прави впечатление за какви обстоятелства е бил разпитан свидетелят, а именно не във връзка с формалния предмет на престъплението, за което е било водено пред СРП. Доказателствата сочат, че свидетелят е бил осигурен от прок. Невена Зартова. С пълна сила е валидно упоменатото по-горе, а именно че наблюдаващите прокурори не са установявали и не са били наясно кои са свидетелите по делото, както и че службите в лицето на ГДБОП и ДАНС не са предоставяли съответна информация. Наблюдаващите прокурори сочат, че свидетелите са били осигурявани от прок. Невена Зартова и това се кредитира. Не се кредитират показанията на Невена Зартова, че не е посочвала свидетели като противоречащи на останалия доказателствен материал. Житейската логика и установеното по делото сочи, че именно прок. Зартова е била най-запозната с делото като при това наблюдаващите прокурори дори сочат, че самото дело е стояло при секретарите на прок. Зартова.

По-нататък следват действия, извършени на 01.06.2023г. Основното на тази дата е разпита на свидетел с тайна самоличност от прок. Сулев, повдигането на обвинение на К. Христов от същия прокурор, както и изготвянето на ЕЗА спрямо П. Петров от прок. Георги Иванов.

За осигуряването на свидетеля важи казаното по-горе. Отново прави впечатление за какви обстоятелства е бил разпитан свидетелят, а именно не във връзка с формалния предмет на престъплението, за което е било водено пред СРП.

Относно повдигането на обвинението на К. Христов доказателствата сочат, че прок. Сулев е действал самостоятелно и не е искал съгласието на останалите наблюдаващи прокурори. По отношение явяването на прок. Сулев в ГДБОП след снемането на обяснения на К. Христов и действията му там са налице показанията на самия К. Христов, на адвоката му М. Караджова, на служителите на ГДБОП (най-вече тези на разследващия полицай М. Михайлова). Реално няма противоречие в показанията, които взаимно се допълват. Леките разлики в нюансите на поведението на прок. Сулев (кога точно казва отделна фраза) се дължи на субективните особености на всеки от свидетелите и начина, по който гледат на ситуацията. Фактът е, че важните фрази на прок. Сулев се потвърждават от всички свидетели.

За разговора между прок. Зартова и К. Стоянов са налице показанията на последния, които се кредитират като достоверни. Факт е, че К. Христов е престоял повече време в ГДБОП от необходимото, за да приключат процесуалните действия с него. Освен това реално всички служители на ГДБОП (в това число К. Стоянов, О. Христова и М. Михайлова; приложена е и разпечатка от комуникация, от която е видно, че това е било обсъждано) потвърждават, че се е извършвала преценка дали лицето може и следва да бъде задържано. Показанията на К. Стоянов изясняват чия е била инициативата за подобна преценка, а именно на СРП в лицето на прок. Зартова.

В тази връзка могат да бъдат упоменати и показанията на О. Христова, която заявява, че след идването на прок. Сулев в ГДБОП след предявяване на обвинението на К. Христов, той е казал, че техният директор (т.е. К. Стоянов) е обещал К. да бъде задържан. На първо място служителите на ГДБОП нямат причина да изнасят неистина. По това дело за всяко свое

действие те са изисквали да има изрично възлагане от СРП. Респективно може да се заключи, че ГДБОП не са действали по своя инициатива като това се потвърждава от книгата по делото и други дребни детайли (например ВД са били откарани незабавно в СРП, всички важни разпити се водят в СРП и т.н.). Също така постановлението за привличане на обвиняем се изготвя директно от прокурора, при което по разпореждане на СРП не се спазва тридневен срок за призоваване; налице е постановление, с което се възлага на ГДБОП да проверят интернет сайт. Изводът е, че ГДБОП не действат по собствена инициатива, което означава, че не те са имали желание К. да бъде задържан. Ето защо се кредитират показанията на служителите.

Ето защо се връщаме на показанията на О. Христова (виж началото на предния абзац). От думите на прок.Сулев може да се заключи, че той не е комуникирал с К. Стоянов, но същевременно последният е бил обещал да се задържи лицето (според Сулев), което означава, че някой го е уведомял за това. Ето защо индиректно се потвърждава, че именно прок.Зартова е имала намеса. Това между впрочем също е показателно за това, че прок.Зартова е била наясно със случващото се по досъдебното производство, а не както твърди.

От друга страна е видно, че К. Христов не е бил задържан от служители на ГДБОП, което само по себе си потвърждава заявеното и от К. Стоянов, и от О. Христова, че те са преценили, че няма как К. да бъде задържан по ЗМВР. Ако инициативата за евентуално задържане изхождаше от ГДБОП, то задържането щеше да се осъществи на всяка цена.

По нататък – относно издаването на ЕЗА е наличен документът като прави впечатление липсата на описание на конкретни обстоятелства във връзка с обвинението, което донякъде е разбираемо предвид качеството на същото. Наличието на ЕЗА обаче означава, че прокурорът, който я е издал се е съгласил с мнението на колежата си, след като реално е защитил повдигането на обвинението пред ЕС.

На 02.06.2023г. е налице разпит на свидетеля Д. Спасов от прок.Видов. Протоколът е наличен като отново прави впечатление естеството на обстоятелствата, за които е давал показания свидетелят (не по предмета на делото), както и начина на провеждане на разпита – без контролни и уточняващи въпроси.

Стигаме до датата 05.06.2023г. Сутринта на този ден в СРП е получено писмо от СГП по друга преписка, с което във връзка със сигнал на ВСС е било изискано делото за осъществяване на служебен контрол.

С това писмо са се запознали прок.Сулев (видно от показанията му), прок.Георги Иванов (видно от показанията му, отразяванията на писмото и изготвения впоследствие документ за изпращане на делото на ВКП), както и Невена Зартова (видно от действията ѝ, за които доказателство са показанията на П. Цветанова и особено житейската логика предвид развитието на нещата).

Доказателствата сочат, че незабавно след узнаване за писмото, което самата прок.Зартова потвърждава, тя е отишла при главния прокурор И. Гешев (което тя и И. Гешев отричат). За това свидетелства прок.П. Цветанова. Показанията на последната са достоверни и се кредитират от СГП. Прок.Цветанова споделя как отивайки на оперативка при главния прокурор И. Гешев тя се е натъкнала на прок.Зартова, която излизала от кабинета му. Веднага след това И. Гешев разпоредил на св.Цветанова описаните във фактическата обстановка действия. За достоверността на показанията на П. Цветанова е показателно това, че делото по някаква видиш ли необяснима причина изведнъж е било изискано спешно от ВКП – в същия ден, когато е било изискано и от СГП. Именно показанията на П. Цветанова внасят яснота защо и как са се случили нещата.

Отричането на срещата и знанието на обстоятелствата, поради които делото е било изискано от ВКП, от страна на прок.Зартова и И. Гешев може да бъде обяснено с това, че казвайки истината двамата биха се обвинили в неправомерни действия.

За действията на прокурорите при ВКП след получаване на материалите по делото като доказателства са налице както книгата, от които е видно движението на делото и в най-вече на кого е било изпратено (директно на СГП като не е било връщано на СРП), така и показанията на Пл.Цветанова и Ваня Стефанова.

За времето между 05.06.2023г. и 09.06.2023г. св.Цветанова твърди, че е провела срещи с прок.Зартова в кабинета си, на които е поискала обяснение за действията ѝ. Показанията на свидетеля са достоверни и житейски логични и се кредитират. В обратна насока са показанията на Невена Зартова и И. Гешев, но същите са недостоверни.

На 09.06.2023г. делото е било изпратено по компетентност на СГП и ВКС, за което са налице съответни актове. СГП приема, че прок.Невена Зартова и указала на прок.Сулев да стори това. В тази насока са показанията на прок.Сулев, а прок.Зартова отрича. СГП кредитира заявеното от прок.Сулев.

Прави впечатление поредното отрицание от страна на прок.Зартова в тази насока като показанията ѝ се приемат за недостоверни. Като цяло почти нищо в показанията на прок.Зартова не е достоверно – уклончивост за посещението при главния прокурор на 29.05.2023г, недомлъвки и увъртане по отношение на самосезирането, отричане на осигуряването на свидетели, отричане на знание на обстоятелства за хода и развитието на производството, липса на ангажираност с производството, отричане на действия на 05.06.2023г. във връзка с държането далеч от СГП на материалите по делото и среща с главния прокурор този ден, отричане да е казвала на прок.Сулев да изпрати делото по компетентност на 09.06.2023г. на друг орган на съдебната власт.

Цялостният анализ на съвкупния доказателствен материал мотивират СГП да приеме показанията на прок.Невена Зартова за недостоверни и за обстоятелствата след 05.06.2023г. Налице е не само противоречие с останалия доказателствен материал, но и с житейската логика и въобще с анализа на книгата за развитието на наказателното производство. Няма как да бъде даден превес на показанията на Невена Зартова пред тези на П. Цветанова, при положение, че всичко изнесено от прок.Цветанова се потвърждава, а за заявеното от прок.Зартова винаги има доказателства в обратна насока.

Също така в показанията на прок.Зартова се забелязват и други неточности, което ги прави недостоверни. Например, като мотив да разпорежи формирането на екип от наблюдаващи прокурори, тя изтъква, че се налагало извършването на множество действия по разследването. Не е ясно как само от наличната статия прокурор Зартова е установила такава необходимост. И това при положение, че всъщност е разпитан само един свидетел за деня (а и за следващия ден), при което едва след неговите показания би могло да се счита, че ще има основание за извършване на претърсване и изземване. Обяснението е, че прок.Зартова е знаела какво ще се случи по делото, но пък тя отрича такова нещо.

Не са достоверни и показанията на прок.Зартова по отношение на това кое е създавало необходимост от включването на прок.Сулев в екипа. Тя обяснява, че той бил третият наблюдаващ прокурор (а всъщност е четвъртия, видно от протоколите) и тъй като не могла да се свърже с него, се наложило да бъде определен четвърти прокурор. Това не отговаря на истината. Възможно е допускането на грешка, но прави впечатление бързия и директен отговор (за разлика от отговорите на другите въпроси), който е без колебания.

За указанието към прок.Сулев на 09.06.2023г. показанията на прок.Сулев (които могат да се ползват, независимо от това, че същият е обвиняем по основното дело, тъй като отделените

материали касаят действия на колегите му) се потвърждават от житейската логика. Прави впечатление, че дни наред при идентична доказателствена съвкупност не са били предприети никакви действия по изпращане делото по компетентност на СГП или ВКС. Няма резонно обяснение защо изведнъж на прок.Сулев му е дошла различна мисъл, освен това, че му е било казано да направи така. Същевременно подобно указание от прок.Зартова е логично да се е случило предвид срещите ѝ с П. Цветанова, на които на прок.Зартова са били разяснени някои правни постановки.

По идентичен начин стоят нещата с анализа на показанията на И. Гешев. Във всяка една част същите са недостоверни и противоречащи на останалия доказателствен материал и на житейската логика.

Отчита се фактът, че казвайки истината Невена Зартова и И. Гешев могат да се обвинят в извършване на неправомерни действия и дори престъпление, поради което нямат полезен ход на свое разположение. Но и двамата можеше да изберат да откажат да дават показания на основание чл.121,ал.1 от НПК. Вместо това те избраха да дадат съответни показания.

Правен анализ:

Предметът на текущото наказателно производство е дали е осъществено престъпление от всеки един прокурор, извършвал действия по досъдебното производство, докато е било наблюдавано от СРП. Доколкото се касае за произнасяне по отношение на магистрат, компетентността е на СГП съгласно чл.35,ал.4 от НПК.

Изрично се подчертава, че за действията на прок.Сулев му е повдигнато обвинение по пр.№ 11162/2023г. на СГП. Ето защо за тях ще има произнасяне по същество по пр.№ 11162/2023г. на СГП, а не по настоящето.

Основният приложим текст в настоящия случай е този по чл.282 от НК. Субектът на престъплението е длъжностно лице, което обикновено осъществява властнически функции. Няма спор, че прокурорите отговарят на това изискване. Разпоредбата на чл.282 от НК е типична бланкетна. Този престъпен състав изисква нарушение или неизпълнение на собствени служебни задължения, или превишаване на власт/права. Наложително е от деянието да могат да настъпят немаловажни последици. Същевременно деянието трябва да е умишлено като е необходима и специална цел за набавяне на облага за себе си или за друго или пък някой да бъде увреден.

Ще бъдат изследвани действията на всеки прокурор, който е имал досег със случая, преди делото да бъде изпратено по компетентност на СГП на 09.06.2023г.

А. По отношение действията на прок.Йордан Стоянов при СРП:

Прок.Йордан Стоянов е първият определен за наблюдаващ прокурор по делото. Въпреки това неговите действия се ограничават най-вече до искания до съда за одобряване на претърсвания и изземвания. Този прокурор е сигнализирал и председателя на ДАНС за използване на неотложни СРС по чл.18 от ЗСРС.

Не се установяват проблеми около исканията до съда за одобряване на процесуално-следствени действия. След като едно действие е било извършено прокурорът има задължение да представи протокола за него на съда (чл.161,ал.2 от НПК). Няма съществено значение дали действието е било обосновано и наложително.

Установяват се проблеми обаче около сезирането на председателя на ДАНС за използване на СРС по чл.18 от ЗСРС. Реално не са били налице предпоставките за използване на такива СРС. Чл.18 от ЗСРС указва, че СРС по този текст се използват в случаи на непосредствена опасност от извършване на тежко умишлено престъпление или при заплахата за националната сигурност.

В документа, изготвен от прок.Йордан Стоянов въобще не е описано каква е непосредствената заплаха, както и за какво престъпление може да се касае. Анализирайки случая е очевидно, че непосредствена заплаха за извършване на каквото и да било престъпление не може да има. В тази връзка делото е било образувано за неясни и неконкретни деяния, при това евентуално извършени преди години. Не е имало снети нито сведения, нито са били проведени разпити на пострадали от принуда лица. Не са били налични каквито и да било записи, камо ли такива, направени със специални технически средства.

Може би именно поради тази причина прок.Стоянов е посочил бланкетно, че се касае за заплаха за националната сигурност. Не е ясно от къде прокурорът е извел наличие на данни за такава заплаха. Нещо повече – описвайки наличието на подобна заплаха, се поставя въпроса дали евентуалното деяние въобще е от компетентността на СРП.

В акта на СРП е записано, че можело да се касаело за множество тежки умишлени престъпления срещу висшестоящи служители и магистрати, както за дестабилизиране и отслабване на властта в държавата.

При положение, че делото е образувано за принуда, а прокурорът описва престъпления срещу магистрати, то излиза, че квалификацията на деянието е по чл.143,ал.4 от НК, което престъпление обаче е родово подсъдно на окръжен съд.

Ако се касае за дестабилизиране и отслабване на властта в държавата, то може да се касае за престъпление по глава първа от особената част на НК, а престъпленията по нея отново не са родово подсъдни на районно ниво.

Между впрочем при последвалото искане за одобрение на използваните СРС до съда (СГС), но вече от прок.Сулев, СГС е посочил горното като проблем.

То защо СГП приема, че прок.Йордан Стоянов е нарушил изискванията на чл.18 от ЗСРС като е сезирал без основание председателя на ДАНС.

СГП обаче приема, че нарушението не е толкова съществено, че да обоснове необходимост от използване на наказателна репресия. От деянието няма как да произлязат немаловажни последици, тъй като използването на СРС по чл.18 от закона е за период от само един ден. Същевременно при всички положения използването на СРС ще следва да бъде санкционирано от съда, при което ако е налице проблем, то използването на СРС ще бъде преустановено (което се е и случило). Не на последно място може да се отбележи, че при подобни случаи функцията на прокурора не е решаваща, а сезираща, което намалява степента на обществена опасност на деянието.

Същевременно трудно може да се изведе наличие на пряк умисъл в случая. По-скоро се касае за незнание и грешка. Самият прок.Стоянов в разпита си заявява, че има по-малко опит и може би за това са били определени още прокурори в екипа. Самият той споменава, че може би заради това е бил държан настрана от делото.

Не са събрани доказателства и за евентуално наличие на специална цел при прокурор Стоянов. Въпросът за специалната цел се разглежда и по-нататък, при което мотивите се надграждат, поради което се препраща към съответните места по-долу (най-вече б.Г от мотивите за правната страна).

В интерес на истината често СРС по чл.18 от ЗСРС се ползват не по инициатива на прокурора – такъв е смисълът на разпоредбата. Това прави впечатление и може би не е случайно, че е налице изричен акт на прокуратурата, който да сезира ДАНС – в противен случай отговорност за необходимостта от използване на СРС ще носи изцяло председателя на ДАНС.

За пълнота се отбелязва, че в случая СГП не открива проблеми в действията на председателя на ДАНС. Той е действал по изрично сезиране на прокуратурата. Касае се за изпълнителна структура, за която е почти невъзможно да подложи на критика акт на магистрат.

Предвид изложеното СГП намира, че деянието на прок.Стоянов не е престъпно и би могло да се класифицира най-много като дисциплинарно нарушение.

Б. По отношение действията на прок.Валентин Видов:

Прок.Видов е вторият избран за наблюдаващ прокурор по делото.

Първото негово действие представлява образуването на досъдебно производство. Диспозитивите на престъпленията, за които се е водело производството са описани в началото на фактическата обстановка.

Следва да бъде коментиран начинът, по който е започнало досъдебното производство, а именно след самосезиране по снимки с коментар в медиите. На снимките се вижда г-н Борислав Сарафов (чиито външен вид е служебно известен на настоящия прокурор), който се ръкува с друго лице (непознато за наблюдаващия прокурор при СГП), посочено като П. Петров. Коментарите към снимката са „има ли прикрита проверка на КПКОНПИ срещу заместник-главния прокурор Борислав Сарафов“, както е се намеква за влияние в прокуратурата и използването и за частни интереси с участието на П. Петров и магистрати. Не е ясно кога е направена снимката, при какви обстоятелства, от кого и т.н. При тази насоченост на медийната публикация срещу магистрати (и дори конкретно Борислав Сарафов) е налице самосезиране на СРП неясно за какво и неясно защо в този момент, предвид това, че в медиите от години е налична идентична информация.

На тази база прокурор при СРП е образувал дело с посочените диспозитиви. Донякъде (но само донякъде, защото не е ясно как е установено, че има какъвто и да било запис, при това направен не с телефон) е разбираем диспозитивът за престъплението по чл.339а,ал.1 от НК. Буди недоумение обаче диспозитивът за престъплението принуда. Как от съответните снимки и коментар е било изведено, че се касае за принуда? Кога е била осъществена същата, по какъв начин, спрямо кое лице – остава неясно предвид наличните по преписката данни към този момент. Няма снето сведение от лице, което е било принуждавано. Дали е бил принуждаван Борислав Сарафов? Житейската логика сочи, че няма как да е възприета подобна теза, предвид коментарите към снимките (а и принудата спрямо магистрат не е родово подсъдна на районно ниво). Напротив тези коментари предполагат, че ще се изследва поведението именно на Борислав Сарафов (който от 18.12.2017г. е директор на НСлС). Начинът на провеждането на разпитите в хода на досъдебното производство потвърждава именно тази теза. В тази насока е и изисканата справка от прок.Сулев, с която се събира информация за Борислав Сарафов.

Евентуалната принуда при всички положения би била извършена срещу магистрат. Търсенето на уличаващи записи, което е било сърцевината на производство, е за да бъдат установени евентуални зависими магистрати. Именно спрямо такива магистрати може да е осъществявана принуда. От друга страна от събраните доказателства, макар и пряко сили, става ясно, че такава принуда може да има осъществена срещу съдия при СГС. Самият факт, че няма разпитан дори и един свидетел, пострадал от принуда, говори за това, че прок.Видов е бил наясно кой може да има качество пострадал.

От диспозитивите на повдигнатите обвинения впоследствие от прок.Сулев за престъплението по чл.339а,ал.1 от НК е видно, че се твърди, че са били заснемани висши магистрати (не става ясно къде са записите и какво съдържат). От тук и от насочеността на доказателствата по делото също може да се изведе, че принуждавани са били именно заснетите магистрати. Отбелязва се, че принудата спрямо магистрат не е родово подсъдна на районно ниво. По всяка вероятност и за това не е било посочено кое точно лице е било принуждавано.

Предвид насочеността на делото и направените твърдения в хода на разследването може да се заключи, че принудата спрямо магистрат е свързана с дейността му. А това означава, че ще се касае за престъпление срещу правосъдието или подбудителство към престъпление по служба, но диспозитивът на СРП не е за такова престъпление. Още повече, че насочеността на разследването показва, че не е изследвано наличието на принуда (няма разпитан нито един пострадал).

Също така делото е изпратено на СГП с мотива, че имало данни за извършено от магистрат престъпление. Не става ясно в кой момент прокурор при СРП е решил, че се касае за такова престъпление, като остават основателни съмнения, че това обстоятелство е било налице още при образуване на делото.

От изложеното е видно, че реално не са били налице достатъчно данни за образуване на досъдебно производство, особено по изписаните от прок.Видов текстове. Твърденията дори директно са били насочени за евентуално извършени от магистрати престъпни деяния.

В тази връзка нито един от разпитаните прокурори при СРП (в това число и прок.Невена Зартова) не дава отговор какви са били конкретните данни, от които са изведени признаци от състава на някое престъпление. Няма и как да бъде даден отговор на този въпрос, просто защото в случая не е имало въобще данни за извършено престъпление (от компетентността на СРП), камо ли достатъчно за образуването на досъдебно производство (а още по-малко пък от компетентността на СРП).

Ето защо СГП приема, че прок.Видов е нарушил разпоредбата на чл.207,ал.1 от НПК, която гласи, че досъдебно производство се образува при законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. при всички положения не е имало достатъчно данни за образуване на досъдебно производство, а според настоящия прокурор дори не е имало годин законен повод, но това ще бъде коментирано в частта за самосезирането на прокуратурата.

В случая може да се заключи, че прок.Видов е действал умишлено и е съзнавал, че извършва нарушение. Това се извежда от фрапантната разлика в липсата на конкретни данни за извършено престъпление по този случай и наличието на такива в обикновените случаи. При това положение некоректно би било позоваването на вътрешно убеждение (и грешна преценка), защото последното следва да се основава на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства, което в случая няма как да е налице (най-малкото, защото дори липсват данни за престъпление). Умисълът в действията също така се извежда от липсата на каквито и да било проверовъчни действия, липсата на разпитано дори едно лице като пострадал от принуда. Прави впечатление и незабавното произнасяне по същество. Може да се спомене и това, че впоследствие прок.Видов реално знае какво ще говори свидетеля, за да предприеме действия по организация на акцията.

Не е доказана обаче специалната цел при прок.Видов. Трудно може да се обоснове, че прок.Видов е имал намерение да увреди П. Петров, срещу което формално се е водело делото (специална цел за облага трудно може да има към този момент и няма съответни доказателства). Това се извежда от интензитета на самото действие, което единствено дава началото на досъдебно производство. Възможно е прокурорът да е имал за цел по-бързо протичане на производството (да не се дублира проверка и разследване). Не е ясно обаче какво ще бъде установено в хода му и как ще бъде проведено същото.

Също така считам и че нарушението не е достатъчно сериозно, за да обоснове наличието на престъпление. Както бе споменато, с образуването на досъдебно производство единствено се дава началото на разследване. Това само по себе си не може да засегне съществено правата на конкретно лице, дори и производството реално да е насочено срещу него. Поради това се приема, че от деянието няма как да произлязат немаловажни последици.

Предвид изложеното СГП намира, че това деяние на прок.Видов не е престъпно и би могло да се класифицира най-много като дисциплинарно нарушение.

Следващо действие на прок.Видов е провеждането на разпит на Л. Павлова. Принципно прокурорът може да извършва лично действия по разследването. Проблем в случая е насочеността на разследването и наличието на какво престъпление всъщност се изследва.

До голяма степен може да се заключи, че реално делото е било водено изначално и за престъпление по чл.282 от НК, при това извършено от магистрат. Към момента на образуване на делото не е имало данни за подкуп.

Може да се обоснове в достатъчна степен, че разследвано лице още към началото на производството е бил (и) Борислав Сарафов – директор на НСЛС и заместник по право на главния прокурор. Отново се повтаря – публикацията е насочена срещу магистрати и дори конкретно Борислав Сарафов, а не толкова срещу П. Петров; диспозитивите при образуването на ДП са изключително общи и неясни; изискана е справка с цел събиране на информация за незаконни действия на Б.Сарафов, още с първото действие по разследването се събира информация най-вече за евентуални престъпления от Б.Сарафов.

Вярно е, че съгласно българското законодателство досъдебното производство не се образува срещу конкретно лице (което може да служи за оправдание за някои действия), но аз пък бих насочил към практиката на европейските съдилища, където се отчита насочеността на разследването срещу конкретно лице. Именно поради това се обръща внимание на този въпрос.

Същевременно от изпращането на делото и на ВКС е ясно, че становището на СРП е, че Б.Сарафов може да е извършил престъпление. Интересно е, че информацията, с която е разполагала СРП срещу Б.Сарафов е налична незабавно, още към 29.05.2023г. Събраната впоследствие (между впрочем до 02.06.2023г.) само допълва първоначалната. Въпреки всичко СРП е продължила да извършва действия и да ръководи разследването.

В случая събраните доказателства сочат, че прок.Видов изначално е знаел какво точно ще говори свидетеля. Това се извежда от факта, че прок.Видов се е обадил на св.О. Христова, за да поиска от последната обезпечаване на бъдещата акция. Прокурорът е обяснил, че ще се претърсват адреси още преди да бъде разпитан свидетелят.

Впоследствие свидетелят изнася информация за хипотетични деяния на действащи магистрати (в това число и срещу Борислав Сарафов, срещу когото е била насочена медийната публикация). Неясно е как свидетелят сам решава да даде точно в този момент подобна информация (с която разполага от години), а това говори за целенасоченост на показанията (или пък за зададен изричен въпрос в тази насока). Прави впечатление начинът на провеждане на разпита – набързо, повърхностно, без задаване на уточняващи и контролни въпроси, без да се изчистят спорни моменти. Поради това може да се направи извод за тенденциозност при воденето на разпита и събирането на удобни доказателства, които да дадат привидно основание за намеса. Всъщност това, което е търсено с разпита е най-вече информация за адреси, където да започнат претърсвания. Буквално в момента, в който е предоставена базова информация, без да се изследва за достоверност същата, разпитът приключва. Интересното е, че цялата съществена информация, която е изнесена, не касае престъпления от компетентността на СРП.

Не са задавани въпроси, които да изследват наличието на текстове от компетентността на районната прокуратура, в това число и тези, за които е било образувано производството (липсва например въпрос и съответен отговор, видно от протокола за самия разпит, дали и кои лица са принуждавани да извършат нещо против волята си). Обикновено при образувано дело за принуда, което е престъпление срещу личността, първото действие по разследването би било да се разпита пострадали. В случая не е така, което навежда на мисълта, че насочеността на производството е друга.

Между впрочем не става ясно от къде изведнъж се появява този свидетел (освен, че е осигурен от прок.Зартова), което показва, че се касае за предварителна организация и информация. Още повече, когато по делото няма нищо към този момент. Подчертавам, не се каса за типичен случай, при който има жалба от конкретно лице, което може да свидетелства или да посочи други свидетели. Не, касае се за самосезиране по снимки в медиите. Веднага се образува дело и веднага се появява свидетел, което вече говори за съответни настроения.

Същината е, че първоначалните данни и доказателството по делото са насочени срещу магистрати. Имало е твърдение (при това като свидетел с угрозата за наказателна отговорност) за престъпления не само родово подсъдни на окръжно ниво, но и извършени от специален субект. Вместо да изпратят случая незабавно на СГП, прокурорите при СРП са продължили с

разследването. А това поставя под въпрос легитимността на всяко едно следващо действие по разследването.

До голяма степен може да се заключи, че с разпита на св.Л. Павлова целенасочено е търсена информация срещу магистрати. СРП няма правомощия да провежда разследване срещу магистрати и въобще да извършва каквито и да било проверовъчни действия в такава насока. Ето защо се касае за превишаване на власт. Реално всяко едно действие, което е насочено за събиране на доказателства срещу магистрат (и това е било изначално ясно на извършващия действието) ще представлява превишаване на власт, когато не е извършено от компетентен орган (а такъв е СГП). При превишаването на власт съответният държавен орган има никакви правомощия, но излиза от обема им. В случая прокурор при СРП има правомощия да разследва престъпления, но няма такива да разследва престъпления, евентуално извършени от магистрати.

Поради това СГП приема, че прок.Видов е превишил властта си, разпитвайки св.Л. Павлова, тъй като изначално е знаел какво ще бъде естеството на показанията ѝ.

Налице е умисъл в поведението на магистрата.

Намирам, обаче, че самото действие, като първо такова по разследването, не е достатъчно сериозно, за да обоснове наличието на престъпление – от него няма как да произлязат немаловажни последици. Реално след завършване на действието по делото ще има конкретна информация. Може да се разсъждава, че едва след това ще възникнат основания за изпращане делото по компетентност на друга прокуратура (което всъщност не е направено). Проблемът обаче е знанието какво точно ще каже свидетеля и реалната насоченост на производството.

Също така не са събрани доказателства за наличие на специална цел в действията на прок.Видов. В случая приложимата специална цел би била за увреда на магистрата. Действието за събиране на информация за евентуално деяние на магистрат само по себе си не е достатъчно да обоснове и цел да бъде навредено на магистрата. Увреждането може да е налице, ако магистратът е наясно, че се изнася невярна информация, за което няма събрани доказателства. Възможно е прок.Видов да е искал да разбере какво действително се е случило, пренебрегвайки липсата си на компетентност.

Поради изложеното считам, че се касае не за престъпление, а най-много за дисциплинарно нарушение.

За пълнота може да бъде отбелязано, че прок.Видов е разпитал още няколко пъти тази свидетелка, но при тези разпити реално не е била събирана информация за магистрати.

Между впрочем мотивите на буквално всеки един наблюдаващ прокурор при СРП са (видно от показанията им), че не е имало нищо конкретно в изнесената информация, за да се препрати делото на СГП, защото според тях много често без конкретика СГП отказвали да приемат дела (направеният паралел не е коректен). В тази връзка ще посоча, че прокурорите при СРП много добре познават процедурата, когато се касае за т.нар.“изборни дела“ и незабавно изпращат преписките/делата на СГП, ако се установи наличие на специален субект.

Следващо действие на прок.Видов е изготвяне на предложение за вземане на делото на специален надзор. В този случай не се открива съществено нарушение, което да обоснове наличие на престъпление. Проблемът е, че актът е немотивиран, което може да представлява дисциплинарно нарушение.

Друго действие на прок.Видов е обявяването на П. Петров за ОДИ с мярка принудително довеждане на 30.05.2023г. Това действие все пак се основава на предварително търсене на лицето, макар и за по-малко от ден. Акцията, която е проведено срещу П. Петров поне показва, че лицето е било търсено на известен адрес. Поради това няма как да се приеме,

че липсват изначално основания за мярката за процесуална принуда. Може все пак да бъде отбелязано, че неявяването на свидетеля е било обусловено от търсенето му едва за ден и едва ли е удачно при това положение свидетел да бъде принудително довеждан. Репресията се явява малко прекомерна. Дори и обаче да се приеме, че е осъществено нарушение, то същото няма да е толкова съществено, поради което няма как да представлява престъпление.

По-нататък при хода на разследването прок.Видов разпитва като свидетел К. Христов. За това действие не се откриват нарушения, освен изводимото от вече споменатото, че делото не би следвало да се води от СРП. Няма доказателства прок.Видов да е бил наясно каква точно информация ще реши да предоставя свидетеля, още по-малко когато би могло да се заключи, че делото е било насочено и към проверка на действията на самия свидетел.

Последното действие на прок.Видов по разследването е било провеждането на разпит на св.Д. Спасов на 02.06.2023г. Доказателствата сочат, че свидетелят е бил осигурен от прок.Зартова. този път обаче няма по-сериозна индикация, че прок.Видов е знаел какво точно ще говори свидетелят. Индикация в тази насока може да бъде насочеността и тенденциозността на самото производство, но това не е достатъчно за знание, а най-много за предположение. За разлика – преди разпита на св.Л. Павлова прок.Видов с поведението си е показал, че знае какво ще говори свидетелят. Въпреки това заслужава внимание фактът, че и този свидетел изнася информация почти изцяло срещу магистрати, както и че реално не е разпитван за основния предмет на делото, а именно осъществена принуда. Дори и да се приеме, че има превишаване на власт в случая, то интензитетът на деянието и степента му на обществената опасно са ниски и не могат да обосноват наличие на престъпление. Валидно са и мотивите, изложени по-горе, за разпита на св.Павлова.

Тук може би следва да бъдат коментирани показанията на прок.Видов, че според него свидетелите сами, без задаване на съответни въпроси започвали да говорят за магистрати. По думи на прок.Видов това е събудило подозрението му. Явно не достатъчно обаче, защото той е продължил да извършва действия по разследването, при това неизследвайки формалния предмет на делото.

В обобщение за прок.Видов – намирам, че той е образувал без основание досъдебно производство с формален предмет, за да създаде привидно основание за необходимост от намеса на СРП. Впоследствие е разпитал свидетели не по формалния предмет на делото, а за събиране на информация срещу магистрати, при което прокурорът е имал знание или поне е подозирал какво ще говори свидетеля. Това се квалифицира като нарушаване на служебните задължения и превишаване на власт, без обаче това да представлява престъпление.

В. По отношение действията на прок.Георги Иванов:

Прок.Георги Иванов е третият наблюдаващ прокурор, определен през нощта на 30.05.2023г.

През деня на 30.05.2023г. дал указания да бъде разпитан като свидетел К. Христов – това действие не е проблемно.

На 31.05.2023г. прок.Георги Иванов е разпитал свидетел с тайна самоличност. Доказателствата сочат, че свидетелят е осигурен от прок.Невена Зартова. Няма доказателства, че прок.Иванов е знаел какво ще говори свидетелят преди явяването на свидетеля. Следва обаче да се отбележи, че процедурата при разпит на свидетел с тайна самоличност (посочват се само важните неща) включва предварителен (пълен и изчерпателен) разпит на свидетеля, който се засекретява. Издава се постановление за защита на свидетеля, с което, се запазва в тайна самоличността му и му се дава номер (както е в случая). След това се провежда нов разпит, който остава за явното производство, който се провежда по начин, с който се полагат усилия за

запазване в тайна самоличността на свидетеля. Обикновено този разпит включва по-обща информация. Важното в процедурата е, че за да се предостави защита прокурорът трябва да е наясно какво точно ще разкрие свидетелят. Ако информацията не е от значение за производството, то няма да е обосновано да се постановява защита, което утежнява производството. Ето защо е очевидно, че не съществува възможност, при която прокурорът да не е наясно с естеството на показанията на свидетел с тайна самоличност. При това положение прокурорът е можел да отчете, че излиза от компетентността си, още повече предвид наличието на идентична информация по досъдебното производство (разпита на св.Л. Павлова).

Ако към посоченото се добави вече коментираната реална насоченост на наказателното производство, в това число и начина му на образуване и въз основа на какви материали, е видно, че може да се обоснове тенденциозност на производството, на провежданите разпити, а от там и целенасочено събиране на информация срещу магистрати.

Поради това се намира, че прок.Г. Иванов е превишил властта си разпитвайки свидетеля с тайна самоличност, което действие е било насочено срещу магистрати. Може да се защити и наличие на умисъл, доколкото прок.Иванов е съзнавал обстоятелствата по делото.

Считам, обаче, че самото действие не е достатъчно сериозно, за да обоснове наличието на престъпление – от него няма как да произлязат немаловажни последици. Да, излиза се от правомощията, но случаят не се решава по същество, не се създават или засягат директно права на граждани (както би било, ако например се повдигне обвинение на магистрат от прокурор при СРП).

Също така не са събрани доказателства за наличие на специална цел в действията на прок.Иванов. В случая приложимата специална цел би била за увреда на магистрата. Действието за събиране на информация за евентуално деяние на магистрат само по себе си не е достатъчно да обоснове и цел да бъде навредено на магистрата. Увреждането може да е налице, ако магистратът е наясно, че се изнася невярна информация, за което в случая няма събрани доказателства. Възможно е прок.Иванов да е искал да разбере какво действително се е случило, пренебрегвайки липсата си на компетентност.

Поради това считам, че няма извършено престъпление, а би могло да се касае за дисциплинарно нарушение.

Следващото действие на прок.Г. Иванов е от 01.06.2023г., когато е издал ЕЗА по отношение на П. Петров.

Формално са спазени изискванията за издаване на ЕЗА, тъй като е имало повдигнато обвинение на П. Петров. Проблемът е, че качеството на обвинението е било такова, че не може да стане ясно дори за какво точно е обвинено лицето. Може да се отбележи, че ЕЗА следва да съдържа като задължителен елемент описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, за което е повдигнато обвинение, включително време, място и степен на участие на исканото лице (чл.37,ал.1,т.5 от ЗЕЕЗА). В случая това е неизпълнимо предвид качеството на обвинението. Ако обвиняемият е бил установен в страна член на ЕС, то това обвинение е щяло да стане достояние на магистрати и от Европа, при което най-малкото е щяло да постъпи искане за конкретна информация относно престъпното деяние.

При издаването на ЕЗА в нея следва да се изпишат обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително време, място и степен на участие на обвиняемото лице. Ето защо в случая прокурорът няма възможност да си свърши качествено задълженията.

Също така проблем е и това, че по този начин издалият ЕЗА прокурор реално се съгласява с повдигането на обвинението, след като го прави достояние на целия ЕС.

Посочените проблеми обаче не могат да обосноват наличие на престъпление, но биха могли да уронят престижа на съдебната власт.

Друго действие на прок.Г. Иванов е от 05.06.2023г., когато е изпратил делото на ВКП, а не на СГП при колизия на исканията.

Тук е налице нарушение на служебните задължения, тъй като делото е следвало да се изпрати на СГП. СГП е изисквала делото на законово основание, а именно за извършване на служебен контрол (виж чл.46,ал.4 от НПК). За сравнение ВКП е изисквала делото на основание запознаване с материалите по него, защото било взето на специален надзор. До скоро специалният надзор бе уреден с вътрешен за прокуратурата акт на главния прокурор (понастоящем отменен). Респективно ВКП са изисквали делото на основание, което е с по-ниска степен от това, на което го е била изисквала СГП. Няма значение, че ВКП стои по-високо в йерархичната система на прокуратурата.

Считам, обаче, че нарушението не е умишлено допуснато от прок.Иванов. Касае се за грешка каквато лесно може да бъде допусната. Прок.Иванов дава показания (които се кредитират в тази им част), че е изпратил делото на ВКП, тъй като тя е по-горестояща от СГП.

Вярно е, че са събрани доказателства за умишлено държане на делото далеч от компетентната прокуратура СГП. Но се касае за целенасочено поведение на прок.Зартова и бившият главен прокурор И. Гешев, което ще бъде коментирано по-долу. Не са събрани доказателства за знание на тези обстоятелства от прок.Г. Иванов.

Предвид изложеното се приема, че извършените действия от прок.Г. Иванов не представляват престъпления, а най-много дисциплинарни нарушения.

Г. Общо за тримата до сега коментирани прокурори:

Всеки един от прок.Стоянов, прок.Видов и прок.Иванов са имали задължение да изпратят делото по компетентност на СГП, но не са го сторили.

Съгласно чл.35,ал.2 от НПК: „на окръжния съд като първа инстанция са подсъдни делата за престъпления по ... чл.143,ал.2 и ал.4 ... чл.301-307 ... от НК“. А съгласно чл.35,ал.4 от НПК: „на Софийски градски като първа инстанция са подсъдни делата за престъпления от общ характер, извършени от съдии, прокурори и следователи, от други лица с имунитет, от членовете на Министерски съвет, както и делата за престъпления по глава първа от особената част на НК, освен ако не се прилагат особените правила на глава тридесет и първа“.

Както стана ясно СГП приема, че делото изначално е било насочени и срещу магистрати, както и за престъпления, които не са родово подсъдни на районно ниво. Въпросът е в кой момент прокурорът е длъжен да изпрати делото на компетентния орган. Обикновено прокурорът има един месец срок за произнасяне. Становището ми е, обаче, че в случаи като настоящия това трябва да бъде сторено незабавно. Може да се приеме, че е налице по-дълъг срок за произнасяне, но само ако не се вършат никакви действия по самото дело. В случая обаче при налична информация за евентуални престъпления, извършени от магистрати или от чужда компетентност (очевидна след разпита на първия свидетел – например за подкуп или престъпление по служба), прокурорите при СРП са продължили да наблюдават досъдебното производство и да извършват действия по него. При това действията са били с насоченост изцяло към събиране на допълнителна информация срещу магистрати. Ето защо може да се обоснове, че целенасочено и умишлено всеки един от наблюдаващите прокурори при СРП не е изпратил делото по компетентност на СГП.

За тези трима магистрати обаче не са събрани доказателства да са действали със специална цел, например за увреда на някое лице (най-вече П. Петров). Това се извежда от факта, че нито един от тези трима магистрати не е разписал обвинението срещу П. Петров. Това обвинение дори не е било съгласувано с тях (по техни показания, които се кредитират). Това означава, че тези магистрати са имали някакви граници в поведението си. Ето защо се приема,

че техните действия са били насочени към събиране на повече и по-конкретна информация по случая.

Тук е мястото да се коментират показанията на прок.Сулев, който заявява, че някак си изведнъж се оказало, че всички са болни по това дело и е останал само той като наблюдаващ прокурор. Това, прибавено към факта, че всички по-сериозни действия по наказателното производство са били извършени от прок.Сулев, означава, че в определен момент този прокурор е станал водещ разследването. Останалите прокурори са имали по-скоро спомагателна функция.

В тази връзка прок.Йордан Стоянов заявява, че е имал усещането, че е държан настрана от делото. Прок.Георги Иванов изведнъж е бил записан за участие на семинар от ръководството на СРП. Прок.Видов е бил с доста влошено здравословно състояние след образуване на делото (и е отсъствал след определен момент), от което може да се изведе, че е бил подложен на изключителен стрес.

Може да се посочи и начинът на включване на прок.Сулев в екипа от наблюдаващи прокурори – без мотиви и писмен акт; в 02,36ч. през нощта, при случаен избор, при който е бил единствен възможен вариант; това, че не е било наложително да отиде на претърсвания и изземвания незабавно, внасят основателни съмнения, че по някаква причина е било наложително именно прок.Сулев да бъде включен в екипа от наблюдаващи прокурори.

Това дава основание на СГП да приеме, че останалите трима прокурори са имали по-трезва преценка на обстоятелствата по делото и не са имали за цел да увредят другото.

Д. По отношение действията на прок.Сулев – за повечето от тях е налице повдигнато обвинение по пр.№ 11162/2023г. на СГП. Предметът на настоящето производство обхваща действията на други магистрати във връзка с пр.№ 26636/2023г. на СРП.

29

Е. По отношение действията на прок.Невена Зартова:

Първото нейно действие, което е наложително да се изследва е самосезирането на прокуратурата по медийната публикация. За да се самосезира прокуратурата следва да е налице законен повод. Законните поводи са описани в чл.208 от НПК. Т.2 на тази разпоредба указва, че законен повод е „информация за извършено престъпление, разпространена чрез средствата за масово осведомяване“. Това би била приложимата разпоредба в случая.

Не всяка статия обаче в медиите представлява законен повод. Противното означава прокуратурата да се самосериза за всичко, изнесено в медиите. Задължително е да е налице информация за извършено престъпление. Подразбира се, че следва информацията да е за престъпление, което е от компетентността на самосезиращата се прокуратура.

В настоящия случай интересният момент е дали статията в медиите (въпросната публикация със снимки) въобще съдържа информация за престъпление. Напомня се, че публикацията представлява снимки, на които се вижда г-н Борислав Сарафов, който се ръкува с друго лице, посочено като П. Петров. Коментарите към снимката са „*Има ли прикрита проверка на КПКОНПИ срещу заместник-главния прокурор Борислав Сарафов*“ и че можело да се касае за неправомерно влияние и използване на прокуратурата в частни интереси с участието на П. Петров и магистрати.

Няма твърдения за конкретни деяние на когото и да било. Всъщност е налице някакво съмнение дали имало прикрита проверка (което между впрочем не отговаря на истината) и че можело да има неправомерни действия на магистрати. Без да се коментира дали не се касае за явно необоснована информация (която се приравнява на липса на законен повод), може да се заключи, че ако има нещо извършено, то би било прикриване на проверка срещу Борислав Сарафов, при това от КПКОНПИ или за действия на магистрати. Изнесената „информация“ не описва престъпление от компетентността на СРП.

Може да бъде отбелязано, че нито един от наблюдаващите прокурори при СРП, както и прок.Невена Зартова не можаха да отговорят на въпроса за какво точно престъпление е самосезирана прокуратурата. Няма отговор и на въпроса как е преценено, че се касае за случай от компетентността на СРП.

Ако по някакъв неведом начин е преценено (защото липсва каквато и да било конкретика), че се касае за влияние в съдебната система, то при всички положения ще следва да има и нарушаване или неизпълнение на служебни задължения от магистрат, което СРП не са компетентни да проверяват.

Впоследствие делото обаче се образува за престъпления, за каквито въобще няма изнесена информация.

Посоченото ме мотивира да приема, че в случая не е бил налице законен повод да бъде самосезирана прокуратурата в лицето на СРП. Използвани са способите на наказателното право, за да се създаде формално основание за намеса на прокуратурата и проведената акция.

Това представлява нарушение на служебните задължения.

Считам, че нарушението е умишлено. Прок.Зартова като административен ръководител и като асистент по наказателно право в СУ би следвало да познава отлично законовите разпоредби. Немислимо е опитен юрист да допусне подобен пропуск. Освен това в случая са налице доказателства за необичайна ангажираност на прок.Зартова със случая. Цялостния анализ на доказателствата, при което се отчитат всички действия на прок.Зартова – от посещенията непосредствено преди самосезирането при главния прокурор И. Гешев, през осигуряването на свидетелите по делото, проследяване на извършването на процесуално-следствените действия (например претърсвания и изземвания), до създаването на организация за недопускане изпращане делото на СГП на 05.06.2023г., говори за умисъл в действията.

Може да се изведе и наличие на специална цел да се навреди на лицето П. Петров. Съгласно показанията на св.Ваня Стефанова главният прокурор Гешев е споделил думи на прок.Зартова, че докато не бъде задържано лицето П. Петров прокуратурата няма да се оправи. Това показва, че прок.Зартова е имала негативно отношение към лицето П. Петров, което добавено към факта на образуване на делото, проведената акция срещу лицето, както и толерирането на действията на наблюдаващите прокурори, обосновават наличие на желание за увреждане.

Считам, обаче, че действието по самосезиране на прокуратурата не е от естество само по себе си да предизвика немаловажни последици. Степента на обществена опасност на това действие е по-ниска в сравнение с действието по образуване на досъдебно производство (за което СГП вече изложи мотиви, че не представлява престъпление по същата причина).

Други действия на прок.Зартова са осигуряването на свидетелите по делото. Само по себе си подобно действие не представлява нарушение на служебни задължения. Реално прок.Зартова няма права и задължения във връзка с воденото производство. Осигуряването на свидетели може да се приеме за намеса в досъдебното производство, но тя би могла да представлява престъпление, само ако се склонява наблюдаващ прокурор да наруши служебните си задължения. Осигуряването на свидетели може да бъде прието като оказване на помощ на разследването, на което в обичайна обстановка никой не би обърнал внимание.

Проблемното в случая е естеството на показанията на свидетелите (като може да се заключи, че прок.Зартова е била наясно с информацията, която ще бъде изнесена – в противен случай нямаше да има необходимост от разпит на тези лица), както и проблемите около образуването и провеждането на наказателното производство (вече коментирани и за които прок.Зартова има не малка роля).

От посоченото може да се изведе, че прок.Зартова е била наясно с естеството на производството и случващото се по него. Осигуряването на свидетели означава улесняване на

производството, а от там и толериране на начина и мястото на воденето му (от СРП, а не от компетентната СГП). Това може да представлява дисциплинарно нарушение.

Интересно действие от 01.06.2023г. на прок.Зартова е обаждането ѝ на К. Стоянов, при което я е поискала К. Христов да бъде задържан. Следва да се прецени дали това представлява склоняване на разследващ орган да нарушаване на служебните задължения във връзка с правораздаването. В случая намирам, че доказателствата не са достатъчни, за да се приеме, че прок.Зартова е искала да се нарушат служебни задължения. По-скоро тя е търсела законен вариант лицето да бъде задържано. Няма категорични доказателства, че прок.Зартова е била наясно, че спрямо К. Христов е била вече взета мярка за неотклонение (много често, ако обвинението изхожда от прокурора, няма произнасяне по МНО). В тази насока могат да се приемат показанията на К. Стоянов, съгласно които той е казал на прок.Зартова, че ще провери какъв е статуса на лицето, при което тя не е реагирала. Това означава, че прок.Зартова не му е казала дали К. е обвиняем и дали има МНО, което предполага незнание на тези обстоятелства. Впоследствие, когато К.Стоянов е обяснил ситуацията, прок.Зартова е дала аргумент за задържане евентуалното наличие на друго престъпление, за което СРП възнамерява да повдигне обвинение. К. Стоянов е обяснил, че това също не дава основание за задържане, тъй като вече има досъдебно производство с обвиняемо лице. По-скоро се касае за размишление на глас от страна на прок.Зартова какво е възможно и какво не. Факт е, обаче, че след разяснение от страна на К. Стоянов, прок.Зартова е престанала да настоява за задържане на лицето, което може да се използва като аргумент за незначителна степен на обществена опасност на обсъжданото деяние.

Все пак изложеното е показателно в друга насока – изяснява се, че е имало желание у прокурорите Зартова и Сулев за предприемане на по-твърди действия спрямо К. Христов. Също така става ясно, че прок.Зартова отново е ангажирана с и познава в по-голяма дълбочина досъдебното производство.

Следващо действие на прок.Зартова е стореното от нея на 05.06.2023г. Разбирайки, че делото се изисква от СГП прок.Зартова е отишла при главния прокурор И. Гешев и го е уведомила за това. Целта е била делото да не стига на СГП. Това се извежда и от последващите действия на прок.Зартова, за които свидетелства П. Цветанова, а именно при разговори между двете прок.Зартова е обяснила, че делото не било пратено на СГП, защото имало информация за евентуални престъпления от членове на ръководството на СГП. Това означава, че прок.Зартова е била наясно, че има информация, обуславяща чужда компетентност.

Може да бъде отбелязано, че съответни показания за евентуални деяния на магистрати от СГП са били депозираны за първи път по делото на 01.06.2023г. от единия от свидетелите с тайна самоличност. Тези показания обаче не се отличават с повече конкретност от показанията на Л. Павлова, дадени три дни по-рано на 29.05.2023г. Ако показанията от 01.06.2023г. са давали основание за изпращане на делото на СГП, но това не е сторено защото, видиш ли, се споменаваха имена на магистрати от СГП, не става ясно защо делото не е било пратено още на 29 или на 30.05.2023г. на СГП, при положение, че вече е имало показания срещу магистрати и те не са били от СГП.

Изложеното дава основание на СГП да приеме, че делото не е било целенасочено изпращано на СГП от самото му начало. Има основания да се приеме, че не само прок.Зартова е била наясно с това, тъй като в крайна сметка (съгласно показанията на прок.Сулев) именно я е дала разпореждане копия на материалите по делото да се изпратят по компетентност. Това означава, че от страна на наблюдаващите прокурори е била изчаквана санкция. Не са събрани обаче достатъчно доказателства за влияние в тази насока (всички прокурори отричат такава).

Ето защо СГП приема, че действията на прок.Зартова от 05.06.2023г. не представляват престъпление, но можи би уронват престижа на съдебната власт.

Също така може да се коментира, че прок.Зартова не е посъветвала наблюдаващите прокурори да изпратят делото по компетентност, както е направила на 09.06.2023г. и този съвет е бил чул. По закон прок.Зартова не е имала съответно задължение. Според мен обаче като административен ръководител тя има задължение за установяване на пропуски и нарушения в работата (което обуславя евентуална дисциплинарна отговорност), както за и даване на обективна оценка на работата (което предполага поощрения). Това е по аргумент на чл.140,ал.4 от ЗСВ.

В случая, въз основа на доказателствата, може да се приеме, че наблюдаващите прокурори се уведомявали прок.Зартова за хода на производството. Става ясно и че прок.Зартова е била наясно със самото производство, осигурявала е свидетели, извършвала е действия, с които делото да остане в СРП.

Настоящият наблюдаващ прокурор не съзира проблем в това административният ръководител да бъде уведомен за дадено производство и да му бъде съобщена доброволно информация. По правило административният ръководител следва да има сериозен опит и авторитет. Съобщавайки му информация за делото е форма на търсене на съвет от страна на наблюдаващите прокурори и в това няма нищо лошо.

В случая прок.Зартова е избрала да си замълчи за пропуските при воденето на разследването, оставяйки прокурорите при СРП да извършат нарушения. Посочвайки пропуските не би представлявало престъпление, защото да се оказва престъпно влияние означава да се склонява магистратът да наруши служебните си задължения. А в настоящата ситуация „влиянието“ би било за качествено изпълнение на служебните задължения. Не става ясно как прок.Зартова ще изпълни вменените ѝ в ЗСВ задължения (посочени по-горе), ако не обръща внимание на пропуски и нарушения в работата на магистратите в поверената ѝ прокуратура.

В тази връзка СГП ще напомни разпоредбата на чл.322 от НК, която предвижда наказателна отговорност за този, който не попречи на извършването на очевидно тежко престъпление, ако е могъл да стори това без значително затруднение и без опасност за себе си или за друго. Не се твърди, че има извършено такова престъпление, защото в случая липсват признаци от състава му (например трудно може да се докаже знание, че се касае за очевидно престъпление). Посочва се, обаче, че всеки гражданин, още повече магистрат, би следвало да осуетява извършването на нарушения, когато му е възможно.

Последното действие на прок.Зартова по делото е даването на устно указание към прок.Сулев да изпрати делото по компетентност на СГП. Не се откриват проблеми в това действие. Както бе посочено по-горе престъпното влияние би било за нарушаване на служебните задължения, а не когато предложиш на прокурора да изпълни точно служебните си отношения. Все пак следва да се отбележи, че това действие на прок.Зартова е показателно за наличието на особено отношение към случая и познаване на делото.

Ж. Относно организацията на претърсванията и изземванията:

Вече стана ясно как е било образувано настоящето досъдебно производство от страна на прокуратурата, което е може би безпрецедентно – реално без основания и само въз основа на предположения. Няма юридическо значение това, че едно лице може да е коментирано от години в медиите и да е бил изграден определен образ около него. На базата на предположения, без конкретна информация, е била създадена група от десетки служители на различни правоохранителни служби, които да извършват претърсвания и изземвания (като такива са извършени и в чужбина). На базата на началната информация бива повдигнато и обвинение на лицето. Според настоящия прокурор е недопустимо инструментите на наказателното право да бъдат използвани по подобен начин. Това би сринало доверието на обществото в

прокуратурата, защото всяко едно лице може да се окаже на мястото на разследвания, стига да има някоя статия за него в медийното пространство (която може и да е поръчкова).

Ето защо следва да бъде коментирано и създаването на организация за извършването на няколко претърсвания и изземвания, при което участват прок.Видов, прок.Стоянов, прок.Зартова и заместника ѝ прок.Борислав Георгиев. Само по себе си, при нормални обстоятелства, това не е забранено от закона – напротив, за да се докажат елементи от състава на конкретно престъпление е необходимо да бъдат извършени всички необходими действия.

Именно поради тази причина, поради това, че вече е бил даден ход на производството, както и поради това, че реално са търсени и доказателства за евентуално извършеното престъпление по чл.339а от НК (т.е. налице е формалната предпоставка за действията), приемам, че не може да се търси наказателна за създаването на организацията.

Проблемът в случая е манипулирането на процеса, започнало от самото му начало (със самосезирането и образуването на досъдебното производство), при което е било създадено привидно основание за необходимост от намеса на СРП.

Подобни действия буквално „минират“ производството, още повече, ако се вземе предвид практиката на ВКС (а и на САС и СГС) относно неотложността на процесуално-следствените действия (преценка за каквато има и решаващия делото по същество съд).

3. По отношение действията на прок.Даниела Димитрова:

Същата е отишла на 30.05.2023г. в СРП, присъствала е на среща с наблюдаващите прокурори и е взела на ръка предложението на прок.Видов за вземане на делото на специален надзор.

Доказателствата са в насока, че прок.Даниела Димитрова (към онзи момент заместник на апелативния прокурор) целенасочено и без покана е отишла в СРП, за да оказва помощ (каквато практика между впрочем в САП не съществува, видно от тяхно писмо). Тя е знаела, че делото трябва да бъде взето на специален надзор още преди СРП да отправят такова искане. Ето защо според СГП не съществува вариант прок.Димитрова да не е била наясно с естеството на делото (със съгласието на наблюдаващите прокурори). Именно поради тази причина прави впечатление толерирането на поведението на прокурорите при СРП чрез реално конклюдентно заявената подкрепа (със самото си присъствие в СРП).

Няма обаче доказателства за осъществено престъпление. Общото престъпление по служба по чл.282 о НК не е приложимо, доколкото прок.Димитрова не разполага с правомощия по случая. Няма доказателства за осъществен текст по чл.283 от НК, поради липса на съставомерен признак на престъплението, а именно желание за набавяне на облага. Също така няма доказателства прок.Димитрова да е оказвала влияние на прокурорите при СРП да нарушат служебните си задължения във връзка със случая, с което да е консумирала състава на престъплението по чл.289 от НК.

И. По отношение действия на други лица:

СГП не намира проблем в действията на прокурори при ВКП.

Вярно е, че делото е било взето на специален надзор, но върховните магистрати не са били наясно с обстоятелствата по делото (които са били скрити от тях) и същевременно им е било известно, че делото е с голям медиен интерес. Имало е и „молба“ от главния прокурор Гешев в тази насока.

Не е нарушение и изискването на делото от страна на надзорния прокурор при ВКП на дата 05.06.2023г. Такова правомощие съществуваше като отново се отбелязва, че прокурорът не е бил наясно с изискване на делото от СГП, както и с естеството му и нередностите по него.

За горното е показателно това, че когато материалите по делото са постъпили във ВКП, незабавно са били установени съответни проблеми, поради което делото не е било върнато повече на СРП, а е изпратено на компетентната СГП.

За действията на бившия главен прокурор И. Гешев поизнасяне ще има по други производства.

Заклучение:

При така приетата фактическа обстановка, наличните доказателства и изложените мотиви от правна страна, намирам, че производството следва да бъде прекратено.

Доколкото се касае за дело с голям обществен интерес считам, че е наложително настоящият акт да бъде проверен за законосъобразност. Няма лице, на което да е дадена процесуална легитимация за обжалване на акта. Освен това законодателят не е предвидил възможност дела с предмет като на настоящето да бъдат проверявани по съдебен ред. Ето защо материалите по делото следва да бъдат изпратени на САП за извършване на служебен контрол.

Следва да бъде уведомена и ВКП, за да се даде възможност за осъществяване на допълнителен служебен контрол, ако актът на СГП бъде потвърден от САП.

Препис от настоящия акт следва да бъде изпратен и на ВСС поради това, че СГП е била сезирана от тази институция за евентуални нередности по пр.№ 26636/2023г. на СРП. Друг прокурор при СГП изрично е уведомил ВСС, че сигналът им се изпраща (и поглъща) от друга преписка на СГП, при което ще получат отговор впоследствие. Настоящото постановление дава отговор на всички поставени от ВСС въпроси.

Предвид изложеното и на основание чл.199 и чл.243,ал.1,т.1 вр.чл.24,ал.1,т.1 от НПК

ПОСТАНОВИХ:

ПРЕКРАТЯВАМ наказателното производство по пр.пр.№ 19807/2023г. на СГП.

Препис от настоящето постановление на да се изпрати на:

- САП – за сведение и ведно с делото, за осъществяване на служебен контрол;
- ВКП – за сведение;
- ВСС – за сведение.

Гр.София
13.10.2023г.

ПРОКУРОР:
/Йордан Петров/